பற்பல்லுயிர்கள் - பலபலவானவுயிர்கள்; அஸங்க்யாதரான வுயிர்களென்றபடி. பல்லுலகில்யாவும்'' என்றும்பாடம் சொல்லுவர்கள்; எழுத்தேற்றம்வருகையால் அதுசேராது. ஆனல்"பல்லுலகியாவும்" என்றால் எழுத்தேற்றம் வாராதோவென்னில்; (௧)"உரைக்கின்றனனுமக்கியான்" என்கிறவிடத்திற்போலவே "பல்லுலகியாவும்" என்கிறவிடத்தில் இகரமும் குற்றியலிகரமாய் வண்ணம்கெடாமைக்குக் கழிவுண்கையாலேஎழுத்தேற்றம்வாராது. நாட்டுதல்-ஸ்த்தாபித்தல்.

நாட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன, நாரணனைக்
காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென்குருகை வள்ளல்
வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது மண்ணுலகில்
ஈட்டியசீலத்து, இராமாநுசன் றன்னியல்வு கண்டே.

ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானர் யதார்த்தஸ்த்தாபகம்பண்ணியருளின ஸ்வபாவத்தைக் கண்டு பாஹ்யஸமயங்களுக்கும் வேதத்துக்கும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டான ஆகாரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

க்ஷுத்ரரான சேதநரோடே தம்பெருமையும் அவர்கள் சிறுமையும் பாராதே கலந்து பரிமாறி பூலோகத்திலே மேன்மேலும் திரட்டிக்கொண்ட சீலகுணத்தையுடையரான எம்பெருமானருடைய ஸ்வபாவத்தைக் கண்டு, ஆதித்யதர்சநத்தில் அந்தகாரம் நசித்து அம்புஜஜாதங்கள் முகமலருமாபோலே, ஸ்வயுக்திஸ்த்தாபிதங்களாய் வேதபாஹ்யங்களாகையாலே தண்ணிதான ஸமயங்கள் நசித்தன; பூர்வபாகம் ஆராதநஸ்வரூபத்தையும் உத்தரபாகம் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லுகையாலே, (௨) "𑌵𑍇𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 - வேதைஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்ய:" என்கிற உபயவிபூதியுக்தனை ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரகாசிப்பித்த வேதமானது, நமக்கு இனியொருகுறையில்லையென்று (X) கர்வித்தது; ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான திருநகரியைத் தமக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையராய், பகவதநுபவபரீவாஹரூபமான ஸ்வோக்திகளை லோகத்துக்கு உபகரித்தருளின பரமோதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்ததாய், பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாகையாலே ஒருகுறையின்றிக்கேயிருப்பதாய், ஜ்ஞாநப்ரப்ருதி மோக்ஷாந்தமான ஸகலபலங்களையும்

(௧) சக. (௨) கீதை.

கொடுக்கும் ஔதார்யத்தையுடைத்தாயிருக்கிற த்ராவிடவேதமான திருவாய்மொழி ப்ராப்தைஸ்வர்யமாயிற்று.

கிளிப்புறுதல் - கர்வித்தல். வாட்டம்-ஸங்கோசம். ஈட்டுதல் - திரட்டுதல். இயல்வு - ஸ்வபாவம். ௫௪

கண்டவர் சிந்தை கவரும், கடிபொழில் தென்னரங்கன்
தொண்டர் குலாவு மிராமாநுசனைத், தொகையிறந்த
பண்டருவேதங்கள் பார்மேல் நிலவிடப் பார்த்தருளும்
கொண்டலைமேவித் தொழும், குடியா மெங்கள் கோக்குடியே.

ஐம்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் ஸ்வபாவத்தைக்கண்டு வேதம்கர்வோத்தரமாயிற்றென்றார் கீழ்; இப்படி ஒருவர் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தாமே ஸகல வேதங்களும் பூமியிலே நிஷ்கண்டகமாக நடக்கும்படிபண்ணின ஔதார்யத்திலே ஈடுபட்டு அவரையாஸ்ரயித்திருக்குங்குடி எங்களையாளஉரியகுடி யென்கிறாரிதில்.

(க)"அநந்தா வை வேதா:-அநந்தாவைவேதா:" என்கிறபடியே ஒருதொகையில் * நில்லாதபடி அநந்தமாய் உதாத்தாதியான ஸ்வரங்களுக்கு ப்ரகாசகங்களாயிருக்கிற வேதங்களானவை பூமியிலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணியருளின பரமோதாரராய், கண்டவர்கள் நெஞ்சை யபஹரியாநிற்பதாய் பரிமளத்தையுடைத்தான திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய் தர்சநீயமான கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெரியபெருமாள் திருவடிகளுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் அந்த ஸ்வபாவத்துக்குத்தோற்றுக் கொண்டாடும்படி யிருக்கிற எம்பெருமானாரை, தத்ஸ்வபாவத்திலே ஈடுபட்டு விஷயாந்தர விமுகராய் ஆஸ்ரயித்திருக்கும் குலம், தத்ஸம்பந்திகளே உத்தேஸ்ய ரென்றிருக்குமெங்களை ஆள உரியகுலமாயிருக்கும்.

எங்கள் கோக்குடியென்றது-எங்களுக்குக் கோவானகுடி யென்றபடி. "கண்டவர் சிந்தைகவரும்" என்றவிது பெரியபெருமாளுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். கடி - மணம். குலாவுதல் - கொண்டாட்டம். நிலவுதல் - வர்த்தித்தல். "பண்டருவேதங்கள்" என்கிற விடத்தில், பண்டேயுள்ளதாய் ஸ்ரீதாயிருந்துள்ள வேதங்களென்று வேதங்களினுடைய அநாதித்வத்தையும் அலப்யத்வத்தையும் சொல்லுகிறதானலோ வென்னில்; "பண்டையருவேதம்" என்று பாடமா

(க) * (பா) அடங்காத.

யிற்றாகில் அப்படி பொருள்சொல்லலாம்; பண்டு என்கிற சப்தம் பூர்வகாலத்துக்கு வாசகமாமித்தனை யல்லது பூர்வகாலீநமானத்துக்கு வாசகமாகாமையாலே அப்படி சொல்லப்போகாது. (க) "பண்டைநான்மறை" (௨) "பண்டைக்குலம்" (௩) "பண்டையோமல்லோம்" என்றும், (௪) "பண்டுநூற்றுவர்" (௫) "பண்டுமின்றும்" (௬) "பண்டொருநாளாலினிலை வளர்ந்த" என்றும் இத்யாதிஸ்தலங்களிலே இந்த விபாகங்கண்டுகொள்வது. ௫௫

கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால், ஒரு கூர்மழுவால்
போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன், புவன மெங்கும்
ஆக்கிய கீர்த்தி யிராமாநுசனை யடைந்தபின்என்
வாக்குரையாது, என்மனம் நினையாதினி மற்றொன்றையே.

ஐம்பத்தாறும்பாட்டு. "கொண்டலைமேவித்தொழுங்குடியாமெங்கள் கோக்குடி" என்று இவர் சொன்னவாறே, முன்பும் ஓரோ விஷயங்களில் நின்றால் இப்படியன்றோ நீர் சொல்லுவது, இதுவும் அப்படியன்றோ வென்ன; எம்பெருமானாரை ஆஶ்ரயித்த பின்பு என்வாங்மநஸ்ஸுக்கள் இனி வேறொரு விஷயமறியா தென்கிறார்.

ஐஶ்வர்யத்தாலே ராஜகுலத்தை ப்ராபிக்கை யன்றிக்கே க்ஷத்ரியகுலோத்பவரான ராஜாக்களை, (௭) "இருபத்தோர்கால் அரசுகளைகட்ட" என்கிறபடியே இருபத்தொருகால் அத்விதீயமாய்க் கூரியதாயிருக்கிற மழுவாலே நிரஸித்த விரோதி நிரஸநப்ரயுக்தமான ஔஜ்வல்யத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை அந்த குணஜ்ஞராய்க்கொண்டு ஏத்தாநிற்பாராய், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல பரமபாவந பூதராய், (௮) "இப்பார்முழுதும் போர்த்தான் புகழ்கொண்டு" என்கிறபடியே லோகமெங்கும் வ்யாபிக்கும்படிபண்ணின கீர்த்தியையுடைய எம்பெருமானாரை ஆஶ்ரயித்தபின்பு மேலுள்ளகாலம் வேறொருவிஷயத்தை என்னுடைய வாக்கானது கீர்த்தியாது; என்னுடைய மநஸ்ஸானது ஸ்மரியாது.

போற்றுதல்-புகழ்தல். புனிதன்-சுத்தன்-கரணங்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் அநந்யார்ஹமாம்படி விளைந்த ப்ராவண்யத்தைக் கண்ட

(க) திருமொழி - ௫ - ௭ - க. (௨)
(௩) பெருமாள்திரு - ௯ - ௭. (௪) ௬௭.
(௫) திருச்சந்த - ௨௨. (௬) பெரியாழ்வார்திரு - க - ௫ - ௭.
(௭) திருவாய் - ௬ - ௨ - ௪௦. (௮) ௫௨.

ப்ரீத்யதிசயத்தாலே "என்வாக்கு, என்மனம்" என்று தனித்தனியே ஶ்லாகித்தருளிச்செய்கிறார். "அடைந்ததற்பின் வாக்குரையாது என் மனம் நினையாது" என்றும் பாடம்சொல்லுவர்கள். பரசுராமாவதாரம் அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கநுபாஸ்யமன்றோ, "போக்கியதேவனைப்போற்றும் புனிதன்" என்பானென்னென்னில்; அதுக்குக்குறையில்லை; விரோதிநிரஸநம்பண்ணின உபகாரத்துக்குத்தோற்று ஸ்துதிக்கிறமாத்ர மொழிய ததுபாஸந மல்லாமையாலே. (க) "மன்னடங்க மழு வலங்கைக்கொண்ட விராமநம்பி" என்றும் (௨) "வென்றிமாமழு வேந்திமுன்மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்றதேவா" என்றும் ஆழ்வார்களருளிச்செய்ததும் விரோதிநிரஸநஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத்துதித்த தித்தனையிறே. (௫௬)

மற்றொரு பேறு மதியாது, அரங்கன் மலரடிக்கா
ளுற்றவரே தனக்குற்றவராய்க் கொள்ளு முத்தமனை,
நற்றவர்போற்று மிராமாநுசனை யிந்நானிலத்தே
பெற்றனன், பெற்றபின் மற்றறியேனொரு பேதைமையே.

ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. "இனி - என்வாக்குரையாது, என் மனம்நினையாது" என்பானென், விபூதியிதுவாகையாலே அஜ்ஞாநம் வரிலோ வென்ன; எம்பெருமானாரை இந்தலோகத்திலே லபித்த பின்பு விவேகமின்றியே கண்டதொன்றை விரும்பக்கடவபேதைத் தனமொன்று மறியேனென்கிறார்.

வேறொரு ப்ரயோஜநங்களை ஒன்றாக நினையாதே பெரியபெருமாளுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளுக்கு அடிமையாகையே பரமபுருஷார்த்தமென்று அதிலேயூன்றி யிருக்குமவர்களையே தமக்கு பந்துபூதராக அங்கீகரிக்கு முத்தமாதிகாரிகளாய், ஸுசகத்வ அவிளம்பபலப்ரதத்வ ஸ்வரூபாநுரூபத்வாதிகளாலே ஸர்வதபஸ்ஸுக்களிலும் வைத்துக்கொண்டு விலக்ஷணதபஸ்ஸான சரணாகதிதர்மத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் தம்முடைய வைபவத்தையே சொல்லிப்புகழும்படியான எம்பெருமானாரை இந்த லோகத்திலே லபித்தேன்; லபித்ததற்குப் பின்பு இத்தையொழிய ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணாதே கண்டதொன்றிலே மேல்விழுகைக்குறுப்பான ஒரு அஜ்ஞாநங்கண்டிலேன்; ஆதலால் மேலும் உண்டாகக் கூடாதென்று கருத்து. ௫௭

(க) பெரியாழ் - திரு - ௩ - ௪ - ௬. (௨) திருமொழி - ௩ - ௫ - ௧.

பேதையர் வேதப்பொருளிதென் றுன்னிப், பிரமனன்றென்
றோதி மற் றெல்லா வுயிரு மஃதென் று, உயிர்கள் மெய்விட்
டாதிப்பரனோ டொன்றாமென் று சொல்லுமவ்வல்லலெல்லாம்
வாதில்வென்றான், எம்மிராமாநுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே.

ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. கீழே பலவிடங்களிலும் எம்பெருமானார் பாஹ்யமத நிரஸநம்பண்ணின ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்து வித்தரானார்; குத்ருஷ்டிநிரஸநம்பண்ணினபடியை அநுஸந்தித்து வித்தராகிறாரிதில்.

வேதாப்ராமாண்யவாதிகளான பாஹ்யரைப்போலன்றிக்கே வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்துவைத்து ததர்த்ததர்சநத்தில் குத்ருஷ்டிகளாயிருக்கிற அஜ்ஞர், வேதத்தினுடைய அர்த்தம் இதுவென்று நிரூபித்து, ப்ரஹ்மமே விலக்ஷணமென்று வேதாந்தவாக்யங்களாலே ப்ரதிபாதித்து, தத்வ்யதிரிக்தஸமஸ்தஜீவர்களும் அந்த ப்ரஹ்மந்தானேயென்று இப்படி தத்வநிர்ணயத்தைப்பண்ணி மோக்ஷநிர்ணயம் பண்ணுகிறவளவிலும் ஜீவவர்க்கம் தேஹாத்யுபாதிவிநிர்முக்தமானவாறே காரணபூதனான ஸர்வஸ்மாத்பரனோடே ஏகீபவிக்குமென்று இப்படி சொல்லுகிற அந்த கோஷத்தையெல்லாம் தத்வஜ்ஞாநஸாகரமாய் நம்முடையநாதராயிருக்கிற எம்பெருமானார் லோகரக்ஷணார்த்தமாக வாதம்பண்ணி ஜயித்தருளினார். இப்படி செய்தருளுவதே! என்று கருத்து.

“ஆதிப்பரன்” என்றது-ஸ்வபக்ஷத்தாலே; அல்லாதவர்களிப்படிசொல்லார்களிறே. ப்ரஹ்மாம்சமான ஜீவவர்க்கம் தேஹாத்யுபாதிவிநிர்முக்தமானவாறே ப்ரஹ்மைக்யத்தை ப்ராபிக்குமென்றிறே அவர்கள்சொல்லுவது. அல்லல்-ஆரவாரம்; அதாவது-கோஷம்.

கடலளவாய திசை யெட்டினுள்ளும், கலியிருளே
மிடைதரு காலத்திராமாநுசன், மிக்கநான்மறையின்
சுடரொளியா லவ்விருளைத் துரந்திலனே லுயிரை
யுடையவன் நாரணனென்றறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே.

ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இவர் இப்படி வித்தராகிற இத்தைக்கண்டவர்கள், இவர் இது செய்திலராகிலும் சேதநர் ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு நிரூபித்து “ஈஶ்வரன் சேஷி” என்று அறியார்களோவென்ன; கலியுகப்ரயுக்தமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை எம்

பெருமானார் போக்கிற்றிலராகில் ஆத்மாவுக்கு சேஷி ஈஶ்வரனே என்று நிரூபித்து ஒருவருமறிவாரில்லை யென்கிறார்.

சதுஸ்ஸாகரபர்யந்தமான ஸர்வதிக்குக்களிலும் கலிப்ரயுக்தமான அஜ்ஞாநரூபதமஸ்ஸை நெருங்கி வர்த்திக்கிற காலத்திலே எம்பெருமானார், ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமான சதுர்வேதத்தினுடைய நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே அந்த தமஸ்ஸை ஓட்டிற்றிலராகில் ஆத்மாவுக்கு சேஷியானவன், தன்னையொழிந்த தடங்கலும், தனக்கு ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே நாராயண சப்தவாச்யனானவனென்று கொண்டு உற்று அநுஸந்தித்து அறியத்தக்காரில்லை.

மிடைதல் - நெருங்குதல். சுடரென்றும் ஒளியென்றும் பர்யாயமாய், மீமிசைச்சொல்லாய், மிக்க வொளியென்றபடி. துரத்தல் - ஓட்டுதல். ௫௯

உணர்ந்தமெய்ஞ் ஞானியர் யோகந்தொறும், திருவாய் மொழியின்
மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும், மாமலராள்
புணர்ந்த பொன் மார்பன் பொருந்தும் பதிதொறும் புக்கு நிற்கும்
குணந்திகழ் கொண்டல், இராமாநுசனெங்குலக்கொழுந்தே.

அறுபதாம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானாருடைய ஜ்ஞாநவைபவத்தை இவரருளிச்செய்யக் கேட்டவர்கள், அவர்தம்முடைய பக்தி வைபவமிருக்கும்படி யென்னென்ன; பகவத்பாகவத விஷயங்களிலும் ததுபய வைபவ ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழியிலும் அவர்க்குண்டான ப்ரேமமிருக்கும்படியையருளிச்செய்கிறார்.

ஆத்மகுணௌஜ்வல்யயுக்தராய், ஆத்மகுணங்கள் தன்னை ஸர்வவிஷயமாக உபகரித்தருளும் பரமோதாரராய், எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவரான எம்பெருமானார், ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களை யடங்கவறிந்திருக்கும் யதாஜ்ஞாநயுக்தரானவர்கள் கூட்டரவுதோறும், திருவாய்மொழியினுடைய பரிமளிதமாய் விலக்ஷணமான இசைநிரந்தரமாக நடக்கும் ஸ்த்தலங்கள்தோறும், பெரியபிராட்டியாராலே நித்யவாஸம்பண்ணப்பட்ட அழகிய திருமார்வையுடையவன் உகந்தருளிவர்த்திக்கும் திருப்பதிகள்தோறும், அவ்வவற்றை யநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே புக்குஅவற்றிலே யாழங்கால்பட்டு நில்லாநிற்பர். இது அவருடைய பக்திவைபவமிருக்கும்படி யென்று கருத்து.

அன்றிக்கே, எம்பெருமானாருடைய ஜ்ஞாந வைபவத்தைப் பேசினவநந்தரம் அவருடைய பக்திவைபவத்தைத் தாமே யநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதகுணோஜ்வலராய் இந்த ப்ரேமத்தை எல்லார்க்குமுபகரிக்கும் பரமோதாரரான எம்பெருமானார் எம் குலக்கொழுந்தென்கிறாராகவுமாம். யோகம் - கூட்டரவு. இத்தால் கூட்டத்தைச் சொன்னபடி. கொழுந்து - தலை. அதவா, எம்குலக்கொழுந்தென்றது - எங்கள் குலம் வேராய் - தாம் கொழுந்தாய்க்கொண்டு, வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாபோலே இக்குலத்துக்கு ஒரு தீங்குவரில் முற்படத் தம் முகம் வாடியிருக்குமவரென்றுமாம். இசை மணம்தருகையாவது - செவ்விப்பாட்டையுடைத்தாயிருக்கை. கூO

கொழுந்துவிட் டோடிப்படரும் வெங்கோள் வினையால்,நிரயத்
தழுந்தியிட் டேனை வந்தாட்கொண்ட பின்னும், அருமுனிவர்
தொழுந்தவத்தோ னெம்மிராமாநுசன்றன்புகழ் சுடர்மிக்
கெழுந்தது, அத்தால் நல்லதிசயங்கண்ட திருநிலமே.

அறுபத்தோராம்பாட்டு. "குணந்திகழ்கொண்டல்" என்று இவருடைய குணத்தை ப்ரலாபித்தீர், இவர் தம்முடைய குணவைபவமிருக்கும்படி யென்னென்ன; அதிருக்கும் படியையருளிச்செய்கிறார்.

(க) "సమహాత్మా సుదుర్లభః-ஸமஹாத்மாஸுதுர்லப:" என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கும் பெறுதற்கரியவர்களாய், (க) "వాసుదేవస్సర్వమ్- வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" என்கிறபடியே அவனே நமக்கு ஸகலமுமென்று மநநம்பண்ணிக் கொண்டிருக்குமவர்கள் தம் திருவடிகளிலேவந்து வணங்கும்படி யிருப்பாராய், ப்ரபத்தியாகிற மஹாதபஸ்ஸையுடையராய், எனக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்கள் மேன்மேலுந் தலைப்பெற்று சீக்ரகதியாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமாகாநிற்பதாய், க்ரூரமாய் ப்ரபலமாயிருந்துள்ள கர்மங்களாலே (உ) "மற்றைநரகம்" என்னும்படி (உ) * வானுயரின்பத்துக் கெதிர்த்தட்டாய், அநந்தக்லேசபாஜநமான ஸம்ஸாரத்திலே நிமக்நனாய் விட்டவென்னை நான்கிடக்கிற ஸ்த்தலத்திலே வந்து அடிமையாக்கிக் கொண்டபின்பும் அவ்வளவில்பர்யவஸியாதே என்னை அங்கீகரிக்கையால் வந்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸோடே

(க) கீதை - எ - கக. (உ) திருவாய் - அ - க - கூ.

இன்னமும் இப்படி நமக்கு விஷயீகரிக்கலாவாராரோவென்று மாத்ருசரைத்தேடிக் கிளர்ந்தது; அத்தாலே மஹாப்ருதிவியானது நல்ல தோராஶ்சர்யம் கண்டது. இது எம்பெருமானாருடைய குணவைபவமிருக்கும்படியென்று கருத்து.

அன்றிக்கே, "இராமாநுசன்றன்புகழ் சுடர்மிக் கெழுந்தது" என்றதுக்கு-பாபிஷ்டனான வென்னை அடிமைகொண்ட பின்பும், தேஜஸ்ஸூ குன்றுதிருக்கிற மாத்ரமன்றிக்கே நிரதிசய தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய்த் தோற்றிற்றென்று பொருளாகவுமாம். அப்போதைக்கு, எழுதல்-தோற்றுதல். "இராமாநுசன் தொல்புகழ்" என்றுபாடமாகில், தொன்மை - பழமையாகையாலே, ஸ்வரூபாநுபந்தியாய்ப் பழையதாய்ப்போருகிறகுணங்கள் இப்படிசெய்ததென்கை. கொழுந்துவிடுகையாவது-வ(ஓ)ர்த்தித்துச்செல்லுகை. வெம்மை-க்ரௌர்யம். கோள்-மிடுக்கு. ௬௧

இருந்தே னிருவினைப்பாசங்கழற்றி, இன்றியானிறையும்
வருந்தேனினி யெம்மிராமாநுசன், மன்னுமா மலர்த்தாள்
பொருந்தாநிலையுடைப்புன்மையினோர்க்கொன்றும் நன்மைசெ
பெருந்தேவரைப்பரவும்,பெரியோர்தங்கழல்பிடித்தே. [ய்யாப்

அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய கர்மஸம்பந்தமறப்பெறுகையால் வந்தகார்த்தார்த்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நமக்கு நாதரான எம்பெருமானாருடைய பரஸ்பரம் பொருந்தி, பரமபூஜ்யமாய் பரமபோக்யமாயிருந்துள்ள திருவடிகளில்சேராத் ஸ்வபாவத்தையுடையரான துர்மாநிகளுக்கு ஏகதேசமும் அநுகூல வ்ருத்திபண்ணாத ஸூரிஸமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, அவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநின்றுள்ள மஹாப்ரபாவரானவர்களுடைய திருவடிகளைப்பற்றி, இன்று புண்யபாபரூபத்தாலே உபயவிதமாயிருந்துள்ள கர்மபாசவிநிர்முக்தனாய், க்ருதக்ருத்யனாய் நிர்ப்பரனா யிருந்தேன்; இப்படி யிருந்த நான் இனி அத்யல்பமும் துக்கத்திலநவயியேன். கர்மமிடக்கிலிறே துக்கம் வருவதென்று கருத்து.

அதவா, "பொருந்தா" இத்யாதிக்கு-எம்பெருமானார் திருவடிகளில் சேரோம் என்னும் துர்மாநிகளுக்கு ஆயிரம்பண்ணைபல காட்டிலும் ஒருநன்மையும் செய்யோமென்றிருக்கும் பரதேவதை

யான பெரியபெருமாளை, அந்த ஸ்வபாவத்திலே தோற்று ஸ்தோத்ரங்களைச்செய்த (௧)*மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழானான கூரத்தாழ்வான் திருவடிகளைப்பற்றி "இன்று-இருவினைப்பாசம் கழற்றி-இருந்தேன்" என்று இங்ஙனேயோஜிக்கவுமாம். "பெரும்தேவனை" என்றும் பாடஞ்சொல்லுவர். "புன்மையினோர்க் கென்றும் நன்மைசெய்யா" என்று பாடமானபோது, ஒருகாலத்திலும் ஆநுகூல்யம்பண்ணாதவென்று பொருளாகக்கடவது. புன்மையினோரென்றது - புன்மையையுடையோரென்றபடி. புன்மை - பொல்லாங்கு. இன்றியானென்கிற விடத்தில், அகரத்தின்மேலேறின இகரம் குற்றிய லிகரமாகையாலே (௨) "உமக்கியான்" என்கிறவிடத்தைப் போலே வண்ணங்கெடாமைக்குக் கழித்துப் பதினேழெழுத்தாக எண்ணக்கடவது. ௬௨

பிடியைத் தொடரும் களிறென்ன, யானுன் பிறங்கியசீர்
அடியைத் தொடரும் படி நல்க வேண்டும், அறுசமயச்
செடியைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோடவந்
படியைத் தொடரும், இராமாநுசா மிக்க பண்டிதனே. [திப்

அறுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. அநிஷ்டமான கர்ம ஸம்பந்தம்கழிந்தபடி சொன்னார் கீழ்; இஷ்டமான கைங்கர்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான தேவரீர் திருவடிகளில் ப்ராவண்யாதிசயத்தை தேவரீர் தாமே தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

தூறுமண்டிக்கிடக்கிற பாஹ்யகுத்ஷ்ட்ஸமயங்களை அநுவிதாநம்பண்ணுகைக்குறுப்பான அறிவுகேடு குடிகொண்டவர்கள் பக்நராய் வெருவியோடும்படியாக வந்து (௩)"அவர்பின்படருங்குணன்" என்கிறபடியே, இந்த விபூதியிலுள்ளாரை விஷயீகரிக்கைக் கவகாசம் பார்த்துத் தடர்ந்து திரியுமவராய், வஸ்துஸ்வபாவங்களறிந்து கார்யஞ்செய்கைக் குறுப்பாயிருந்துள்ள நிரவதிகமான ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையுடையவரே! பிடியினளவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஒன்றாலும் நிவர்த்திப்பிக்கவொண்ணாதபடி அத்தையே பின்பற்றித் திரியாநின்றுள்ள களிறுபோலே நானும் தேவரீருடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசித்திருந்துள்ள திருவடிகளைப் பின்தொடரும் ஸ்வபாவத்தைத் தந்தருளவேணும்.

(௧) ௭. (௨) ௪௩. (௩) ௩௧.

"களிறென்ன" என்றது, களிறென்று சொல்லலாம்படியென்கை. இத்தால், களிறுபோலே என்றபடி. "களிறன்ன" என்று பாடமானாலோவென்னில், அப்போது பிடியைத் தொடருங்களிற்றையொத்தயானென்று பூதார்த்தவாசியாய், யானென்கிற வதிகாரிக்கு விசேஷணமாமித்தனையல்லது, "அடியைத்தொடரும்படி நல்கவேண்டும்" என்கிற ப்ராப்யப்ராவண்ய ப்ரார்த்தனைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாமையாலே அது சேராது. பிறங்குதல்-ப்ரகாசம். பிறங்கிய சீரடியென்றது - மிகவுமழகியதான திருவடிகளென்னவுமாம். அப்போது பிறங்குதல் - மிகுதி. சீரென்று - அழகு. செடி - தூறு. மருள்செறிகையாவது-அறிவுகேடு திரளுகை. அடியைத் தொடரும்படியென்கிற விடத்தில், படியென்று-ஸ்வபாவம். நல்குதல்-கொடுத்தல். அடியைத் தொடரும்படியாகச் செய்யவேணுமென்னவுமாம்.

பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ், ஆனந்தம் பாய் மதமாய்
விண்டிட எங்க ளிராமாநுசமுனி வேழம், மெய்ம்மை
கொண்டநல் வேதக் கொழுந்தண்ட மேந்திக் குவலயத்தே
மண்டிவந் தேன்றது, வாதியர்கா ளுங்கள் வாழ்வற்றதே.

அறுபத்துநாலாம்பாட்டு. "அறுசமயச் செடியைத் தொடரும் மருள் செறிந்தோர் சிதைந்தோடவந்து" என்று பாஹ்யமத நிரஸநார்த்தமாக எம்பெருமானாரெழுந்தருளின ப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; அந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாகிற வாதிகளைப் பார்த்து, இராமாநுசமுனியாகிற யானை உங்களை நாடிக்கொண்டு பூமியிலேவந்தெதிர்ந்தது, உங்கள் வாழ்வு இனிப் போயிற்றென்கிறாரிதில்.

எங்களுக்கு விதேயமாயிருக்கும் இராமாநுச முனியாகிற யானை, (௧) "பண்ணார்பாடல்" என்னும்படி ஆழ்வார் பண்ணிலே உபகரித்தருளின செவ்வித்தமிழான திருவாய்மொழியால் விளைந்த ஆநந்தமானது ஒழுகாநின்றுள்ள மதமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமாக (௨) "வேதநூலோதுகின்றதுண்மை" என்னும்படி யதாபூதவாதித்வத்தாலவந்தமெய்ப்பாட்டையுடைய விலக்ஷணவேதமாகிற எழிற்றண்டையுமேந்திக்கொண்டு, நீங்கள் தன்னரசாக நடத்துகிற பூமியிலே ஒருவர்க்கும் நேர்நிற்கவொண்ணாதபடி தள்ளிக்கொண்டுவந்து

---

(௧) திருவாய் - ௧௦ - எ - ௫. (௨)

உங்கள்மேலேயெதிர்ந்தது; வாதிகளாயுள்ளீர்! சிஷ்யர்களும் ப்ரசிஷ்யர்களுமாய்ப் பல்கிப் பணைத்திருந்த உங்களுடைய ஸம்பத்து முடிந்ததே. லோகம் பிழைத்ததேயென்று கருத்து.

ஏகாரம் ஈற்றசையாய், உங்கள் வாழ்வு முடிந்தது என்று தலைக்கட்டவுமாம். "பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்" என்றதுக்கு, பண்டேயுள்ளதாய்ப் பெறுதற்கு அரியதாயிருந்துள்ள மாறன் பசுந்தமிழ் என்று பொருளானாலோவென்னில்; அது வொண்ணாது; பண்டு என்கிற சொல்லு பூர்வகால வாசி யித்தனையல்லது பூர்வகாலீந வஸ்துவாசியல்லாததினாலே. பசுமை - செவ்வி. விள்ளுதல் - விரிதலாய், விஸ்த்ருதியைச் சொல்லுகிறது. மண்டுதல் - தள்ளுதல், விரிதலுமாம். ௩௪

வாழ்வற்றது தொல்லைவாதியர்க்கு, என்றும் மறையவர்தம்
தாழ்வற்றது தவம் தாரணிபெற்றது, தத்துவநூல்
கூழற்றது குற்றமெல்லாம் பதித்த குணத்தினர்க்கந்
நாழற்றது, நம்மிராமாநுசன்தந்த ஞானத்திலே.

அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி யெழுந்தருளின எம்பெருமானார் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி நிரஸநார்த்தமாக உபகரித்தருளின ஜ்ஞாநத்தால் பலிதங்களை யநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

நம்முடைய நாதரான எம்பெருமானார் உபகரித்தருளின ஜ்ஞாநத்தாலே, பயிருள்ள வன்றே களையுமுண்டாமாபோலே பலமுயதாய்ப் போருகிற வாதங்களையுடைய பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்கு வாழ்வு போயிற்று; களை * மாய்ந்தவாறே பயிர் தலைப் பெறுமாபோலே அவை போகையாலே, ஸர்வகாலத்திலும் வைதிகரானவர்கள் தங்களுடைய குறைவு போயிற்று; (உ) "ஏத்தவல்லார் திரிதலால்தவமுடைத்தித் தரணிதானே" என்கிறபடியே பாஹ்யர் நிரஸ்தராய் வைதிகர் தலைப்பெற்று பாகவதஸஞ்சாரம் மிருகையாலே பூமி பாக்யத்தை உடைத்தாயிற்று. தத்வபரமான சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயங்களெல்லாம் தீர்ந்தது; ஸாவதோஷ லக்நமான ஸ்வபாவத்தையுடையவர்களுக்கு அக்குற்றந் தீர்ந்தது. இதொரு ஜ்ஞாந வைபவமிருக்கும்படியே! என்று கருத்து.

---

* (பா) போனவாறே. (உ) பெருமாள்திரு-௧0-௫.

"ஞானத்திலே" என்றது - த்ருதீயார்த்தே ஸப்தமி. தாழ்வு - குறைவு. தவம்-பாக்யம். சூழ்ப்பு - ஸம்சயம். நாழ் - குற்றம். ௬௬

ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு, நாடொறும் நைபவர்க்கு
வானங்கொடுப்பது மாதவன், வல்வினையேன் மனத்தில்
ஈனங்கடிந்த விராமாநுசன் றன்னையெய்தினர்க்கத்
தானங்கொடுப்பது, தன்தகவென்னும் சரண்கொடுத்தே.

அறுபத்தாறும்பாட்டு. "நம்மிராமாநுசன் தந்த ஞானத்திலே" என்று எம்பெருமானாருபகரித்தருளின ஜ்ஞாநவைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ்; இதில், அவருடைய மோக்ஷப்ரதாந வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஶ்ரியஃபதியான ஸர்வேஶ்வரன் மோக்ஷங்கொடுப்பது, ஜ்ஞாந விபாகரூபமான ப்ரேமத்தையுடையராய், அந்த ப்ரேமாநுரூபமாகத் தன்னைப்ராபித்து அநுபவித்து அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதகைங் கர்யஞ் செய்வது எப்போதோ வென்கிற ப்ராப்யத்வரையாலே (க) *ஒருபகலாயிர மூழியாய்க்கொண்டு நாடோறும் சிதிலராமவர்களுக்கு; மஹாபாபியான வென்னுடைய மநஸ்ஸில் தோஷத்தைப் போக்கியருளின எம்பெருமானார் தம்மை யடைந்தவர்களுக்கு "வானம்" என்று சொன்ன அந்த ஸ்தாநங்கொடுத்தருளுவது, தம்முடைய க்ருபையென்று சொல்லப்படுகிற ஸாதநத்தை அவர்களுக்குக் கைம்முதலாகக் கொடுத்து. இதொரு மோக்ஷப்ரதாநமிருக்கும்படியே! என்று கருத்து.

"ஞானங்கனிந்தநலம்" என்றது - ஜ்ஞாநத்தினுடைய பக்வதசையான ப்ரேமமென்றபடி. நலம் - ஸ்நேஹம். ௬௭

சரணமடைந்த தருமனுக்காப், பண்டுநூற்றுவரை
மரணமடைவித்த மாயவன்றன்னை, வணங்கவைத்த
கரணமிவை யுமக்கன்றென்றிராமாநுசனுயிர்கட்
கரணங் கமைத்திலனேல், அரணார்மற்றிவ்வாருயிர்க்கே.

அறுபத்தேழாம்பாட்டு. எம்பெருமானாருடைய ஜ்ஞாநப்ரதத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களையருளிச்செய்து நின்றார் கீழ்; பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்துக் குறுப்பான கரணங்களைக்கொண்டு வ்யபிசரியாதபடி எம்பெருமானார் ஸ்வோபதேசத்தாலே நியமித்து ரக்ஷித்திலராகில்

(க) திருவாய் - ௧0 - ௩ - ௧.

இவ்வாத்மாவுக்கு வேறுரக்ஷகராரென்று ஸ்வகதமாக வநுஸந்தித்து வி(ஷ்)த்தராகிறாரிதில்.

தான்கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு (க) "నస మేయస్య-ననమే யம்" என்னாதே திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்த தர்மபுத்ரனுக்காக முற்காலத்திலே "தன்னைவணங்கோம்" என்று துர்மாநிகளாய் ஆஶ்ரிதரை நலிந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் மரணத்தை ப்ராபிப்பித்த ஆஶ்சர்யசக்தி யுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன், தன்னை ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபகரணங்களாக வைத்த கரணங்களிவை, உங்களுக்கு சேஷமாயுள்ள தொன்றன்று; என்று இப்படி அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் கரணங்களினுடைய பகவதநந்யார்ஹத்வத்தைப்ரகாசிப்பித்து, கரணங்களைக்கொண்டு வ்யபிசரிக்கிற ஸமயத்திலே எம்பெருமானார் ஆத்மாக்களுக்கு ரக்ஷையைக் கற்பித்திலராகில் இவ்வாத்மாவுக்கு வேறுரக்ஷகராவார் ஆர்? ஒருவருமில்லையென்று கருத்து.

அரண் - ரக்ஷை. அமைத்தல் - சமைத்தல். "மாயவன் றன்னை வணங்கவைத்த" என்று-ஸமஸ்தபதமாக யோஜிக்கவுமாம். ௬௭

ஆரெனக்கின்று நிகர்சொல்லில், மாயனன்றைவர் தெய்வத்
தேரினில் செப்பிய கீதையின் செம்மைப், பொருள்தெரியப்
பாரினில் சொன்ன விராமாநுசனைப் பணியும்நல்லோர்
சீரினிற் சென்று பணிந்தது, என்னாவியும் சிந்தையுமே.

அறுபத்தெட்டாம்பாட்டு. இப்படி பகவத்ஸமாஶ்ரயணத்துக்கு மடைத்தேற்றலாயும், ஆஶ்ரயித்தார்களாகில் அவ்வளவிலே சுவறிப் போரக்கடவதான வித்தேசத்திலே என்னாத்மாவும் மநஸ்ஸும், எம்பெருமானாரை ஆஶ்ரயித்திருக்குமவர்கள் குணங்களிலே சென்று ப்ரவணமாயிற்று, ஆனபின்பு, எனக்கு ஸத்ருசரில்லை என்கிறார்.

(உ) "పార్థం రథినమాత్మానం చ సారథిం సర్వలోకసాక్షికం చకార- பார்த்தம் ரதிநம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார" என்கிறபடியே ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தாலே தன்னுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை ஜகத்ப்ரஸித்தமாக்கின ஆஶ்சர்யபூதன் (௩)

(க) ராமாய - யுத்த - ௩௬ - ௧௧.
(உ)
(௩) கீதை - ௧ . ௪௭.

"విసృజ్యసశరంచాపంశోకసంవిగ్నమానసః- விஸ்ருஜ்யஸசரம் சாபம் சோகஸம்விக்நமாநஸ:" என்கிறபடியே (ரஃ) ரதியானவர்ஜுநன் கையில் வில்லையும் பொகட்டு சோகாவிஷ்டனாய் (௧) "శిష్యస్తేఽహం శాధిమాంత్వాంప్రపన్నమ్-சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்கிற அக்காலத்திலே பாண்டவர்களுடையதாய், தன்னுடைய திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே திவ்யமாயிருந்துள்ள திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த ஸ்ரீகீதையினுடைய ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தை ஸுவ்யக்தமாம்படி தேரிலே அர்ஜுநனைக விஷயமாக அவனருளிச்செய்தாற்போலன்றிக்கே, பாரிலே ஸர்வவிஷயமாக அருளிச்செய்த எம்பெருமானாரை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் விலக்ஷணரானவர்களுடைய கல்யாண குணங்களிலே இவ்வருகு ஒன்றில் கால்தாழாதே சென்று என்னாத்மாவும் மநஸ்ஸும். "அத்தைவிடில் முடியும்" என்னும்படி ப்ரவணமாய்விட்டது. சொல்லுமளவில் யார்தான் எனக்கு இன்று ஸத்ருசர். செம்மை - செவ்வை. பணிதல் - தாழ்தல். சிந்தை - ஹ்ருதயம். ௬௮

சிந்தையினோடு கரணங்கள், யாவும் சிதைந்து முன்னாள்
அந்தமுற்றாழ்ந்தது கண்டு, அவை யென்றனக்கு அன்றருளால்
தந்தவரங்கனும் தன்சரண் தந்திலன் தானது தந்து,
எந்தை யிராமாநுசன் வந்தெடுத்தன னின்றென்னையே.

அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான அதிப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்(த்ரு)த்ருப்தராகாநிற்கச்செய்தே, ஈஸ்வரனிலுங்காட்டில் இவர் ஸ்வவிஷயத்தில் பண்ணின உபகாரம் ஸ்ம்ருதி விஷயமாக, அத்தை யநுஸந்தித்து வி (ஸ்மி) த்தராகிறார்.

ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்தில் ப்ரதாந கரணமான மநஸ்ஸோடேகூட ஸர்வகரணங்களும் அழிந்து நாசத்தையடைந்து அசிதவிசேஷிதமாம்படி தரைப்பட்டபடி கண்டு, அந்தக் கரணங்களை அசித்கல்பனாய்க் கிடக்கிற வெனக்கு அக்காலத்திலே, (௨) "కరణకళేబరైర్ఘటయితుందయమానమనాః-கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாந

(ஃ.) கீதை - ௨ - ௭.
(௧) ஸ்ரீரங்கராஜஸ்த - ௨ - ௪௧.

மநாஃ”என்கிறபடியே கேவலக்ருபையாலே உபகரித்தருளின பெரிய பெருமாளும், கரணங்களைத் தந்தவோபாதி தம்முடைய சரணங்களைத் தந்திலர்; எம்பெருமானார் எனக்கு ஜநகராய்க் கொண்டுவந்து (௧) “அரங்கன் செய்யதாளிணை யோடார்த்தான்”என்னும்படி தாம் அந்தத்திருவடிகளைத் தந்தருளி ஸம்ஸாரார்ணவ மக்நனனவென்னை இன்று எடுத்தருளினார். இதுவொரு உபகாரமே! என்று கருத்து. ௬௬

என்னையும் பார்த்தென்னியல் வையும்பார்த்து, எண்ணில் பல்கு
[ணத்த
உன்னையும்பார்க்கிலருள் செய்வதே நலம், அன்றியென்பால்
பின்னையும் பார்க்கில் நலமுளதே யுன்பெருங் கருணை
தன்னை யென்பார்ப்பர், இராமாநுசா வுன்னைச் சார்ந்தவரே.

எழுபதாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து வி(ஷ்ட)த்தரானார்கீழ்; அநந்தரம்செய்த அம்சத்திற்காட்டிலும் செய்யவேண்டுமம்சம் அதிசயித்திருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து அவருடைய திருமுகத்தைப் பார்த்து ஸ்வாபேக்ஷிதத்தை விண்ணப்பஞ்செய்கிறார்.

அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதி விஷயங்களிலே பழகி (௨) “రామానుజార్యవిషయీకృతమప్యహో మాం భూయః ప్రధర్షయతి వైషయికో విమోహః - ராமாநுஜார்யவிஷயீக்ருத மப்யஹோமாம் பூயஃப்ரதர்ஷயதிவைஷயிகோவிமோஹஃ” என்கிறபடியே தேவரீர் அங்கீகரித்தருளினபின்பும் துர்வாஸநாப்ராபல்யத்தாலே விபரீத ருசிபூயிஷ்டனாயிருக்கிற என்னையும் பார்த்தருளி, அந்த ருச்யநுகுணமாக விஷயாந்தரங்களிலே மண்டித்திரிகிற என்னுடைய துர்வ்ருத்தத்தையும் பார்த்தருளி, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரிக்கைக்கீடாயிருந்துள்ள அஸங்க்யேயமான அநேககுணங்களையுடைய தேவரீர்தம்மையும் பார்த்தருளில், இதுக்குமுன்பு செய்த வோபாதி மேலுண்டான அம்சத்துக்கும் நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணியருளுகையே நல்லது; இதொழிய மீளவுமாராயுமளவில் என் பக்கல் ஒரு நன்மை யுண்டோ? நன்மையுண்டாயே கார்யம் செய்யவேணுமென்னில், தேவரீர் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்திருப்பார், தேவரீருடைய நிரவதிக க்ருபைதன்னை என்னாகக்காண்பர்கள்? குறையக் காணார்களோ? என்று கருத்து.

(௨) ௫௨. (௧) வைகு - ஸ்த - ௮௮.

குறையக்காண்கையாவது-இதுவும் இத்தனையோவென்றுநினைக்கை. இயல்வு - வ்ருத்தம். என்பாலென்றது-என்னிடத்தென்றபடி.

சார்ந்ததென் சிந்தை யுன்தாளிணைக் கீழ், அன்புதான் மிகவும்
கூர்ந்தத் தாமரைதாள்களுக்கு, உன்றன் குணங்களுக்கே.
தீர்ந்ததென் செய்கை முன்செய்வினை நீசெய்வினையதனால்
பேர்ந்தது, வண்மை யிராமாநுசா வெம்பெருந்தகையே.

எழுபத்தோராம்பாட்டு. இப்படி இவர் விண்ணப்பம்செய்தவாறே எம்பெருமானாரும் "ஒக்குமிறே" என்று இசைந்து தம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே இவருடைய ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வவிஷயத்திலே யூன்றும்படி விசதமாக்கியருள; தாம் லபித்த அம்சங்களை யநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தராகிறார்.

கொள்ளுகிறவன் சிறுமையும் கொடுக்கிறதின் சீர்மையும் பாராதே கொடுக்கும் ஔதார்யகுணத்தையுடையராய், அந்த ஔதார்யத்தாலே என்னை யெழுதிக்கொண்ட பெருமையையுடையவரே! என்னுடைய (க) * நின்றவாநில்லாத நெஞ்சானது வகுத்தசேஷியான தேவரீருடைய பரஸ்பரஸத்ருசமான திருவடிகளின் கீழே (உ) * நிழலுமடிதாறும்போலே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திவிட்டது; அந்தப் பரமபோக்யமான திருவடிகளுக்கு ஸ்நேஹமானதுதான் நிரவதிகமாம்படி மிக்கது; என்னுடைய வ்ருத்தி தேவரீருடைய குணாநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதை யாகையாலே அந்தக் குணங்களுக்கே அற்றுத்தீர்ந்தது; பூர்வக்ருதகர்மம், அதுக்கு நிவர்த்தகரான தேவரீர் செய்த அந்தச் செயலாலே மலைபேர்ந்தாற்போலே விட்டு நீங்கிற்று; ஆனபின்பு எனக்கொரு குறையுமில்லையென்று கருத்து.

"நீசெய்வினை" என்றது-அவர்செய்தருளின விசேஷகடாக்ஷத்தை. "நீசெய்வனவதனால்" என்றுபாடமானபோது, மத்கர்மநிவ்ருத்யர்த்தமாக தேவரீர்செய்த க்ருஷிகளாலே யென்கை. கூர்தல்-மிகுதி.

கைத்தனன் தீய சமயக் கலகரைக், காசினிக்கே
உய்த்தனன் தூய மறைநெறி தன்னை, என்றுன்னியுள்ளம்
நெய்த்த வன்போடிருந்தேத்தும் நிறைபுகழோருடனே
வைத்தன னென்னை இராமாநுசன் மிக்க வண்மைசெய்தே.

எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானாருடைய ஔதார்யத்தாலே தாம் லபித்தவற்றை யநுஸந்தித்து க்ருதார்த்தரானார் கீழ்;

(க) திருமொழி - க - க - ச. (உ)

இன்னமும்மந்த ஔதார்யத்தாலே தமக்கு அவர் செய்ததொரு மஹோபகாரத்தை யநுஸந்தித்து வி(ஸ்)த்தராகிறார்.

. எம்பெருமானார் நிரதிசயௌதார்யத்தைப்பண்ணி, வேதபாஹ்யங்களாகையாலே ஹேயங்களான ஸமயங்களைப்பற்றி நின்று கலகம் செய்கிறவர்களை நிரஸித்தருளினார்; பரிசுத்தமான வேதமார்க்கத்தைப் பூமியிலே நடத்தியருளினார்; என்று அநுஸந்தித்து ஹ்ருதயம் ஸ்நிக்த்தமாய் அந்த ஸ்நேஹத்தோடே யிருந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகின்றுள்ள பரிபூர்ண குணரோடே இவனுமொருவனென்று பரிகணிக்கும்படி என்னை வைத்தருளினார். இப்படி செய்தருளுவதே! என்று கருத்து.

அதவா, "நிறைபுகழோருடனே வைத்தனன்" என்றது-அஸத்துக்கள் நடுவே வர்த்தித்துப் போந்தவென்னை (க) "அடியரோடிருந்தமை" என்கிறபடியே ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே வர்த்திக்கும்படி பண்ணினாரென்னவுமாம். கைத்தல் - கடிதல். உய்த்தல் - நடத்தல். அவ்வன்போடென்கிற விடத்தில் - வகரவொற்றுக்குறைந்து கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, நெய்த்த அன்பென்று, ஒருபதமாக யோசிக்கவுமாம். அன்பு நெய்த்திருக்கையாவது - சுஷ்கஸ்நேஹமாயிருக்கை யன்றிக்கே தயலுண்டிருக்கை. உள்ளம் நெய்த்தவன் பென்றது - உள்ளத்தில் நெய்த்தவன்பென்றபடி. எஉ

வண்மையினாலும் தன் மாதகவாலும், மதிபுரையும்
தண்மையினாலு மித்தாரணியோர்கட்குத், தான்சரணாய்
உண்மை நன் ஞானமுரைத்த விராமாநுசனையுன்னும்
திண்மையல்லா லெனக்கில்லை, மற்றோர்நிலை தேர்ந்திடிலே.

எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. இப்படி இவர்வி(ஸ்)த்தராகிறத்தைக் கண்டவர்கள், உமக்குஜ்ஜீவநஹேதுவான ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களுண்டாகையாலே தரித்திருக்கலாமே யென்ன; தம்முடைய ஔதார்யாதிகளாலே இந்த லோகத்திலுள்ளார்க்குத் தாமே ரக்ஷகராய் யதாஜ்ஞாநோபதேசத்தைப்பண்ணின வெம்பெருமானாரை அநுஸந்தித்திருக்கும் (ஜ: பல்மொழிய எனக்கு வேறொரு தரிப்பில்லையென்கிறார்.

ஆர்த்தகௌரவம் பாராதே உபகரிக்கைக்குறுப்பான தம்முடைய ஔதார்யத்தாலும், துர்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாத பரம

(க) திருவாய் - ௧௦ - ௯ - ௧௧

க்ருபையாலும், தாபஹரனுமாய் ஆஹ்லாதகரனுமான சந்த்ரனைப் போலேயிருக்கிற தண்ணளியாலும் (க)* அறிவினால் குறைவில்லாத இந்த விபூதியிலுள்ளவர்களுக்குத் தாமே ரக்ஷகராய்க்கொண்டு பாரமார்த்திகமாய் விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தை உபதேசித்த எம்பெருமானாரை ரக்ஷகராக அநுஸந்தித்திருக்கும் பலமொழிய ஆராய்ந்து பார்க்கில் எனக்கு வேறொரு தரிப்பில்லை..

தண்மை - தட்பம்; அதாவது - குளிர்த்தி. திண்மை - திண்ணிமை; அதாவது - மிடுக்கு. எங

தோரார் மறையின்திற மென்று, மாயவன் தீயவரைக்
கூராழிகொண்டு குறைப்பது, கொண்டலனையவண்மை
ஏரார் குணத்தெம் மிராமாநுச னவ்வெழில் மறையில்
சேராதவரைச்சிதைப்பது, அப்போதொரு சிந்தைசெய்தே.

எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. "உண்மை நன்ஞானம்" என்று கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான யதாஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதிகளான பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரஸித்தருளுகிறவளவில், ஸர்வேஶ்வரனிலுங்காட்டில் அநாயாஸேந செய்தருளின ப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து வி(ஷ்)த்தராகிறாரிதில்.

நித்யத்வாபௌருஷேயத்வயுக்தமாய், ப்ர்த்யக்ஷாதி ப்ரமாண விலக்ஷணமாய், ஆப்ததமமாய், ஸமஸ்தசேதநஹிதாஹிதஜ்ஞாபகமாய்த், தம்முடைய சாஸநரூபமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய ப்ரகாரத்தை நிரூபிக்கிறிலர்களென்று ஆஶ்சர்ய ஜ்ஞாநசக்திகனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கந சீலரான துஷ்டரைச் சேதித்தருளுவது கூரியதிருவாழியாலே; ஸர்வவிஷயமாக உபகரிக்கும்படியாலே மேகத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியான ஔதார்யத்தையுடையராய், அநுத்தமமான கல்யாணகுணங்களையுடையராய், நமக்குச் சேஷிகளாயிருக்கிற எம்பெருமானார், அந்த விலக்ஷணமான வேதத்தில் அப்ராமாண்ய புத்தியாலும் அயதார்த்த ப்ரதிபத்தியாலும் பொருந்தாத நிலையுடையவர்களை பங்கித்தருளுவது தாதாத்விகைகளான யுக்திகளாலே. ஈதொருவீர்யமிருக்கும்படியே! என்று கருத்து.

குறைக்கை - சேதிக்கை. சிதைக்கை - அழிக்கை. அப்போதொரு சிந்தை செய்கையாவது - அப்போதொரு விசாரத்தைப்பண்ணுகை. எச

(க) திருவாய் - ச - அ - கூ.

செய்த்தலைச் சங்கம் செழுமுத்த மீனும், திருவரங்கர்
கைத்தலத் தாழியும் சங்கமுமேந்தி, நங்கண்முகப்பே
மெய்த்தலைத் துன்னைவிடே னென்றிருக்கினும் நின்புகழே
மொய்த்தலைக்கும் வந்து,இராமாநுசா வென்னை முற்றுநின்றே.

எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி இவர், தம்குணத்திலே விடு(ஞ்)த்தராகிறபடி கண்டு, நீர் இதுசெய்வது பகவத்வைலக்ஷண்யத்தைக் காணுமளவுமிறே; கண்டவாறே நீரே யதிலே தோள்மாறுகிறீரென்று எம்பெருமானார்க்குக் கருத்தாக, எம்பெருமான் தன்னழகோடே ப்ரத்யக்ஷித்து "உன்னைவிடேன்" என்றிருந்தாலும் தேவரீருடைய குணங்களே வந்து என்னை மொய்த்து நின்று அலையாநிற்குமென்கிறார்.

வயல்தலைகளிலே சங்குகளானவை அழகியமுத்துக்களை ப்ரஸவியாநின்றுள்ள கோயிலிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பெரியபெருமாள், (க) "கையினார் சுரிசங்கனலாழியர்" என்கிறபடியே வெறும் புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கும்படியான திருக்கையிலே (உ) * அணியாராழியும் சங்கமும் ஏந்திக்கொண்டு என் கண்வட்டத்திலே ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே தேவரீர் விஷயமாக வென்னுடைய நிலை குலைகைக்கீடான புத்திபேதத்தைப்பண்ணி "உன்னை நாம்விடோம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிக்கொண்டு ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாகவிருக்கிலும், தேவரீருடைய கல்யாண குணங்களேவந்து என்னை எங்குமொக்க மொய்த்துக்கொண்டுநின்று அஹமஹமிகயா ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி ஆகர்ஷியாநிற்கும். ஆகையால், பகவத்வைலக்ஷண்யங்கண்டாலும், அதில்தோள் மாறக்கூடாதென்று கருத்து.

மொய்த்தல் - திரளுதல். அலைத்தல் - நின்றவிடத்தில் நில்லாதபடி சலிப்பித்தல். "மெய்த்தலத்து" என்றுபாடமானபோது மெய்யானதலத்திலே - மெய்ந்நிலத்திலே என்றபடி; அதாவது - * நின்னைவிடே னென்றிருக்கிறவிருப்பு. இந்த்ரஜாலிகம்போலே மெய்போலும் பொய்யன்றிக்கே ஸத்யமேயாயிருக்கை; ஸத்யமாகவே யுன்னை விடேனென்று கண்முகப்பேயிருக்கிலுமென்றபடி. ௭௬

நின்றவண் கீர்த்தியும் நீள்புனலும், நிறைவேங்கடப்பொற்
குன்றமும் வைகுந்தநாடும் குலவியபாற்கடலும்,

(க) அமலனாதிபிரான் - ௭. (உ) திருவாய்-அ-ரு-கூ.

உன்றனக் கெத்தனை யின்பந்தருமுன்னிணை மலர்த்தாள்
என்றனக்கு மது, இராமாநுசா விவை யீந்தருளே.

எழுபத்தாறும்பாட்டு. பகவத்வைலக்ஷண்யம் காணாமையாலே தேவரீரை யொழிய அறியேனென்றிருக்கிறேனல்லேன், கண்டகாலத்திலும் நான் தேவரீரையொழிய வறியே னென்றார் கீழ்; இப்படி இவர் விண்ணப்பம் செய்தவாறே, எம்பெருமானார் மிகவு முகந்தருளி, இவர்க்கு எத்தைச் செய்வோமென்னு மிடந்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற படியைக்கண்டு, தம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அபேக்ஷிக்கிறாரிதில்:

காதாசித்கமன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டு நின்ற அழகிய கீர்த்தியும் (க) "வார்புனலந்தணருவி" என்னுமாபோலே ஒழுகுடைய புனலும் நிறைந்திருப்பதாய், திருவேங்கடமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருந்துள்ள திருமலையும், ஸ்ரீவைகுண்டமாகிற திருநாடும், ஆர்த்தரக்ஷணார்த்தமாய்வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற விடமென்று விசேஷஜ்ஞரெல்லாம் கொண்டாடும் திருப்பாற்கடலும், தேவரீருக்கு யாதோரளவு ஆநந்தத்தை விளைக்கும், தேவரீருடைய சேர்த்தியழகை யுடைத்தாய் போக்யமாயிருந்துள்ள திருவடிகள் எனக்கும் அவ்வளவான ஆநந்தத்தை யுண்டாக்கும்; ஆனபின்பு, தேவரீர் திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளவேணும்.

குலவுதல் - கொண்டாட்டம். ஈதல் - கொடுத்தல்.   எஎ

ஈந்தனனீயாத வின்னருள், எண்ணில் மறைக்குறும்பைப்
பாய்ந்தன னம்மறைப்பல்பொருளால், இப்படியனைத்தும்
ஏய்ந்தனன் கீர்த்தியினு லென்வினைகளை வேர்பறியக்
காய்ந்தனன், வண்மை இராமாநுசற்கென் கருத்தினியே.

எழுபத்தேழாம்பாட்டு. தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவடிகளைக் கொடுத்தருளப்பெற்று க்ருதார்த்தராய் அவர்செய்த உபகாரங்களை யநுஸந்தித்து, இவையெல்லாம் செய்த பின்பு இனிச்செய்வதாக நினைத்தருளுவதேதோ? வென்கிறார்.

இதுக்கு முன்பு ஒருவர்க்கும் உபகரியாத விலக்ஷணமான அருளை எனக்குபகரித்தார்; எண்ணிறந்த மறைக்குறும்புண்டு-வேதத்தை மூலையடியே நடத்துகிற குத்ருஷ்டிமதங்கள்; அவற்றை, அந்த வேத

(க) திருவாய் - ௩ - ௫ - ௮.

ப்ரதிபாத்யமான அநேகார்த்தங்களைக்கொண்டு ' தள்ளிவிட்டார்; இந்தப் பூமியெல்லாம் கீர்த்தியாலே வ்யாப்தரானார்; என்னுடைய கர்மங்களை வாஸனையோடே போம்படி ஓட்டினார்; பரமோதாரரான எம்பெருமானார்க்கு இனித் தம் திருவுள்ளத்திலோடுகிறது ஏது? இன்னும் செய்யத்தக்கதுண்டோ? வென்று கருத்து.

"ஏய்ந்த வண் கீர்த்தியினால்" என்று பாடமானபோது, பூமியெங்கும் பொருந்தப்பட்டிருந்துள்ள தம்முடைய விலக்ஷணையான குணவத்தாப்ரதையாலே என்கர்மங்களைப் போக்கினாரென்கை; அதாவது - இவரோடு அந்வயமுடையவனன்றோ இவனென்று கர்மம் தானேவிட்டுப்போகை. பாய்தல் - உதைத்தல்; அதாவது - தள்ளுதல். ஏய்தல் - பொருந்துதல். காய்தல் - கடிதல். ௭௭

கருத்தில் புகுந்துள்ளில் கள்ளம்கழற்றிக், கருதரிய
வருத்தத்தினால் மிகவஞ்சித்து, நீயிந்தமண்ணகத்தே
திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின் னென்னெஞ்சில்
பொருத்தப் படாது, எம்மிராமாநுச மற்றோர் பொய்ப்பொ
[ருளே.

எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. இப்படிசெய்த உபகாரங்களை யநுஸந்தித்த வநந்தரம் தம்மைத்திருத்துகைக்காக அவர்பட்ட வருத்தங்களைச்சொல்லி, இப்படி என்னைத்திருத்தி தேவரீர்க்கு உத்தேஶ்ய விஷயத்துக் குறுப்பாக்கின பின்பு வேறொரு அயதார்த்தம் என்னெஞ்சுக் கிசையாதென்கிறார்.

நெடுங்கை நீட்டாகவிருக்கில் இவன் நெஞ்சைத்திருத்தப்போகாதென்று நெஞ்சுதன்னிலே வந்து புகுந்து, குடியிருக்குமவர்கள் செடியறுக்குமாபோலே உள்ளுண்டான ஆத்மாபஹாரத்தைப் போக்கி, வேறு சிலர்க்கு நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட அரிதாயிருந்துள்ள வருத்தத்தாலே, நானறியில் செய்த க்ருஷிதன்னையும் அழித்துக்கொள்வனென்று எனக்கொன்றுந் தெரியாதபடி மிகவும் மறைத்து, தேவரீர் தாம் அறிந்ததாக யத்நித்து தரிசுகிடந்ததரையைச் செய்காலாம்படி திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி, இந்தலோகத்திலேதேவரீர்க்குத்தேஶ்யவிஷயமான ஶ்ரிய:பதிக்கு அந்த:புரவிநியோகத்துக்கு ஆளாம்படி பண்ணினபின்பு, இப்படி தேவரீர் திருத்தத்திருந்தின என் மநஸ்ஸிலே தேவரீர் அறிவித்த யதார்த்தமொழிய அதுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு அயதார்த்தம் வலியப்பொருத்திலும் பொருந்ாது.

"இந்த மண்ணகத்தே" என்று (௧)* இருள்தருமாஞாலமான இந்தலோகத்திலே திருத்துகையிலுண்டான அருமையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். கருத்தென்று - மநோவ்ருத்திவாசியான சப்தத்தாலே மநஸ்ஸைச்சொல்லுகிறது; "சிந்தை" என்னுமாபோலே. விருத்தம் - ஆயாஸம். பொருத்துதல் - இசைத்தல். ௭௮

பொய்யைச் சுரக்கும் பொருளைத்துரந்து, இந்தப் பூதலத்தே
மெய்யைப்புரக்கு மிராமாநுசன்நிற்க, வேறுநம்மை
உய்யக் கொள்ளவல்ல தெய்வ மிங்கியா தென்றுலர்ந்தவமே
ஐயப்படாநிற்பர், வையத்துள்ளோர் நல்லறிவிழந்தே.

எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் யதார்த்தஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்கையாலே அயதார்த்தங்கள் தமக்கும் பொருந்தாதபடி யாயிற்றென்று ஸ்வநிஷ்டையை யருளிச்செய்தார் கீழ்; உஜ்ஜீவநருசியுமுண்டாயிருக்க அருமந்தஜ்ஞாநத்தை இழந்து இவ்விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போருகிற லௌகிகர்படியை யநுஸந்தித்து இன்னாதாகிறாரிதில்.

ஆத்மாவினுடைய தேஹபரிமாணத்வ க்ஷணிகஜ்ஞாநரூபத்வ ஜடத்வாதிகளென்ன, ப்ரஹ்மத்தினுடைய மாயாசபளிதத்வோபாதிமிஶ்ரத்வவிகாரித்வாதிகளென்ன, சுத்தாஸத்யமாயிருப்பதொன்றை மேன்மேலும் உபபாதியாநிற்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதார்த்தத்தை ஒட்டி இந்த பூமியிலே யதார்த்தத்தைப் பரிபாலித்தருளும் எம்பெருமானார், ஆரொருவர் வருவாரென்று வழிபார்த்து நிற்கச்செய்தே, ஸஜாதீயபுத்தியாலே இவரை யுபேக்ஷித்து வேறுநம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லதேவந்த இங்கே ஏதென்று தேடிமநக்லேசத்தாலே உடம்புலர்ந்து இவ்விஷயமே நமக்கு உத்தேஶ்யமென்று பற்றி உஜ்ஜீவித்துப் போருகைக்குறுப்பான யதார்த்தஜ்ஞாநத்தை லபிக்கப்பெறுதே, உங்களுக்குஜ்ஜீவநகரம் இவ்விஷயமென்றாலும் பூமியிலுள்ளார் வ்யர்த்தமே ஸம்சயப்படாநின்றார்கள். ஐயோ! இவர்கள் நிலையிருந்தபடி என்! என்று கருத்து.

"பொய்யைச்சுரக்கும்" இத்யாதிக்கு - உத்பத்தி விநாசாதியோகத்தாலே அஸத்யசப்தவாச்யமான தேஹத்தை ஜந்மபரம்பரையாலே மேன்மேலுண்டாக்கும் தேஹாத்மாபிமாந ஸ்வாதந்த்ர்யாத்ய

(௧) திருவாய் - ௧௦ - ௯ - ௧.

ர்த்தங்களை ஸ்வோபதேசத்தாலே யோட்டிவிட்டு இந்த பூதலத்திலே (க)* ஸைதைகரூபதயா ஸத்ய சப்தவாச்யமான ஆத்மாவை ரக்ஷித்தருளுமெம்பெருமானார் நிற்கவென்று பொருளாகவுமாம். துரத்தல்-ஓட்டுத்தல். புரத்தல் - காத்தல். ஐயம் - ஸம்சயம். "தெய்வமிங்கியாது" என்றவிடத்தில், இகரமும் குற்றியலிகரமாகையாலே (உ) "ஊமக்கியான்" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ந்யாயத்தாலே கழித்து பூர்வாபர பாதங்களுக்கு ஒக்கப் பதினெழுத்தாக எண்ணக்கடவது. எகூ

நல்லார்பரவு மிராமாநுசன், திருநாமம்நம்ப
வல்லார் திறத்தை மறவாதவர்கள் யவர், அவர்க்கே
எல்லாவிடத்திலு மென்று மெப்போதிலு மெத்தொழும்பும்,
சொல்லால் மனத்தால், கருமத்தினால் செய்வன் சோர்வின்றியே.

எண்பதாம்பாட்டு. இவ்விஷயத்தை யாஶ்ரயிக்கவிசையாத ஸம்ஸாரிகள் நிலையைக்கண்டு இழவுபட்டார் கீழ்; உம்முடைய நிஷ்டைதானிருக்கும்படி யென்னென்ன; இவ்விஷயமே உத்தேஶ்யமென்றிருப்பாரை உத்தேஶ்யமென்றிருக்கு மவர்களுக்கே (ங)* ஒழிவில்காலத்திற்படியே நான் அடிமைசெய்வேனென்கிறார்.

(ச) "நல்லார் நவில்குருகூர் நகரான்" என்னுமாபோலே ஸத்துக்களடங்கலும் இருந்தவிடங்களிலே ப்ரேமபரவசரா யேத்தும்படியான எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை, (ரு) "సచే|ద్రామానుజేత్యేషా చతురా చతురక్షరీ । కామవస్థాం ప్రపద్యన్తే జన్తవో హన్త మాదృశః-நசேத்ராமாநுஜேத்யேஷா சதுராசதுரக்ஷரீ | காமவஸ்த்தாம் ப்ரபத்யந்தே ஜந்தவோஹந்தமாத்ருசః" என்கிறபடியே தங்களுக்குத் தஞ்சமாக விஶ்வஸித்திருக்கவல்லவர்களுடைய ப்ரகாரத்தை அநவரதாநுஸந்தாநம்பண்ணி யிருக்குமவர்கள் யாவர் சிலர், அவர்களுக்கே ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் ஸர்வசேஷவ்ருத்திகளும் வாக்காலும் மநஸ்ஸாலும் காயத்தாலும் (சு) "தனக்கேயாக" என்கிறபடியே ப்ருதக்ரஸமறச் செய்வன்.

(க) விஷ்ணுபு - க - உ - க.
(உ) சரு.
(ங) திருவாய் - ங - ங.
(ச) திருவிரு - ச௦௦.
(ரு) ஆழ்வான் முக்தகம்.
(சு) திருவாய் - உ - கூ - ௪.

"வல்லார் திறத்தைமதியாதவர்கள்" என்று பாடமானபோது, மதித்தல் - அளவிடுதலாய், அவர்கள்படியைப் பரிச்சேதியாதவர்களென்று பொருளாகக்கடவது. நம்புதல் - விஶ்வஸித்தல்; விரும்புதலுமாம். திறம் - ப்ரகாரம். தொழும்பு-அடிமை. "சொல்-கருமம்" என்கிறவற்றால் - தத்தத்காரணங்களான வாக்காயங்களை லக்ஷிக்கிறது. சோர்வு - பிரிவு. ௮௦

சோர்வின்றியுன்றன் துணையடிக் கீழ்த்தொண்டு பட்டவர்பால்,
சார்வின்றி நின்றவெனக்கு, அரங்கன்செய்ய தாளிணைகள்
பேர்வின்றியின்று பெறுத்து மிராமாநுச வினியுன்
சீரொன்றியகருணைக்கு, இல்லைமாறு தெரிவுறிலே.

எண்பத்தோராம்பாட்டு. எம்பெருமானார் திருவடிகளில் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுக்கே ஸர்வசேஷ வ்ருத்திகளும் பண்ணுவேனென்றார் கீழ்; இந்நிலைக்குமுன்பு இசையாத தமக்கு இந்த ருசியுண்டாயிற்றது எம்பெருமானார் ப்ரஸாதத்தாலே யாகையாலே, தமக்கு அவர் செய்த உபகாரத்தை அவர் தம்மைக்குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்து, தேவரீருடைய க்ருபைக்கு ஒப்பில்லையென்கிறார்.

வேறொருவிஷயத்தில் மநஸ்ஸு பிரிவின்றிக்கே தேவரீருடைய சேர்த்தியழகையுடைத்தான திருவடிகளின்கீழே (௧) * நிழலுமடிதாறும்போலே சேஷமாயிருக்குமவர்கள்பக்கல் ஒரு பொருத்தமின்றிக்கே நின்ற எனக்கு, அவர்களுக்கே அநந்யார்ஹசேஷமென்னும் நினைவைப் பிறப்பிக்கையாலே, (௨) "அடியார்க் கென்னையாட்படுத்த விமலன்" என்றும், (௩) "அடியார்க்காட்படுத்தாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தாமுகந்தாரை ஸ்வகீயரளவிலே சேர்க்கும் ஸ்வபாவராய் பாகவத சேஷத்வ நிஷ்டர்க்கொழியத் தம்திருவடிகளை விட்டுப் போராத நிலையில்லையாம்படி யிருக்கும் பெரிய பெருமாளுடைய திருமேனி நிறத்துக்குப் பரபாகமான சிவப்பையும் சேர்த்தியழகையுமுடைய திருவடிகளை ஒருகாலமும்விட்டு நீங்காதபடியாக இன்று பெறுவித்தருளினவரே! இப்படியானபின்பு தேவரீருடைய கௌரவயுக்தையாயிருந்துள்ள க்ருபைக்கு ஆராயுமளவில் ஒப்பு இல்லை.

---

(௧)

(௨) அமலனாதிபிரான் - ௧. (௩) திருப்பள்ளியெழுச்சி - ௧௦.

அதவா, "சோர்வின்றி;" இத்யாதிக்கு - "அரங்கன்செய்ய தாளிணைகள் பேர்வின்றி-உன்றன் துணையடிக் கீழ்த்தொண்டு பட்டவர் பாள் சோர்வின்றி நின்ற வெனக்கு - இன்று பெறுத்து மிராமாநுச" என்றன்வயித்து, பகவத்சேஷத்வத்துக்கிசைகையாலே பெரிய பெருமாள் திருவடிகளை விடாமலுறைக்கப்பற்றி, தார்மாநத்தாலே பாகவத சேஷத்வத்துக்கிசையாமையால், தேவரீர் திருவடிகளுக்கு சேஷமாயிருப்பார் பக்கல் சேராமல் நின்ற வெனக்கு, அத்தை இன்று லபிப்பித்தருளின தேவரீர் க்ருபைக்கொப்பில்லை யென்னவுமாம். பேர்தல் - நீங்குதல். சீர் - கனம்; அழகாகவுமாம். ஒன்றுதல் - கூடுதல். மாறு - ஒப்பு. தெரிவுறுதல் - ஆராய்தல். ௮௧

தெரிவுற்ற ஞானம் செறியப் பெறாது, வெந்தீவினையால்
உருவற்ற ஞானத் துழல்கின்றவென்னை, ஒருபொழுதில்
பொருவற்ற கேள்விய னாக்கி நின்றானென்ன புண்ணியனோ
தெரிவுற்ற கீர்த்தி, இராமாநுசனென்னும் சீர்முகிலே.

எண்பத்திரண்டாம்பாட்டு. "அரங்கன்செய்ய தாளிணைகள் பேர்வின்றியின்று பெறுத்தும்" என்று கீழ்ச்சொன்ன பேற்றுக்குடலாகத் தமக்குப் பண்ணின உபதேசத்தை அநுஸந்தித்து வி(ஸ்)த்தராய், எம்பெருமானார் என்னதார்மிகரோ! வென்கிறார்.

ஸதஸத்விவேகத்தில் ஊற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கும் ஜ்ஞாநத்தைச் சேரப்பெறாதே அதிக்ரூரமான கர்மத்தாலே ஒருவஸ்து பூதமாய்க்கொண்டு வடிவுபட்டிராத ஜ்ஞாநத்தைப்பற்றி ஒன்றிலும் ஒருநிலையற்றுத் தட்டித்திரிகிற என்னை சிரகாலங்கூடியன்றிக்கே ஒருக்ஷணகாலத்திலே உபமாநரஹிதமான ஶ்ருதத்தையுடையேனும்படி பண்ணி ஒருபடி திருவடிகள் பூமியிலே நற்றரித்துத் தரித்து நின்றார். (௧) "திக்குற்றகீர்த்தி" என்கிறபடியே, விசேஷஜ்ஞர் அவிசேஷஜ்ஞரென்னும் விபாகமற எல்லார்க்கும் ப்ராகாசித்திருந்துள்ள குணவத்தாப்ரதையையுடையராய் (௨) "குணந்திகழ் கொண்டல்" என்னும்படியே பரமோதாரரான எம்பெருமானார் என்ன தார்மிகரோ!

"உருவற்றஞாலத்து" என்றுபாடமானபோது, உருவென்று - அழகாய், அதாவது-நன்மையாய், அது அறுகையாவது-இன்றிக்கே

---

(௧) ௨௬, (௨) ௬0.

யொழிகையாய்,நன்மையென்பதொன்றில்லாத ஜகத்திலேயென்கை. அப்போது "தெரிவுற்றஞானம்" இத்யாதிக்கு ஸதஸத்விவேகத்தில் ஊற்றமுடைய ஜ்ஞாநத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுதே ப்ரபலகர்மத்தாலே ஒருநன்மையின்றிக்கே ஹேயமாயிருந்துள்ள ஜகத்திலே (க) "எண்டுபல்யோனிகள் தோறுழல்வோம்" என்கிறபடியே நாநாவித யோநிகளிலே ஜநிப்பது மரிப்பதாய்த்தட்டித்திரிகிற வென்னையென்று பொருளாகக்கடவது. தெரிவு-விவேகம். உறுதல் - ஊற்றம். அன்றிக்கே, "தெரிவுற்ற ஞானம்" என்று-ப்ரகாசயுக்தமானஜ்ஞாநமென்றாய், தத்வஸ்த்திதியை யதாதர்சநம் பண்ணுகைக்குறுப்பான விசதஜ்ஞாநமென்னவுமாம். தெரிவுற்ற கீர்த்தி-ப்ரகாசயுக்தையான கீர்த்தி. சீர்முகில்-சீரியமுகில்; அழகியமுகிலென்னவுமாம். அஉ

சீர்கொண்டுபேரறம் செய்து, நல்வீடுசெறிது மென்னும்
பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்லேன், உன்பதயுகமாம்
ஏர்கொண்ட வீட்டையெளிதினிலெய்துவ னுன்னுடைய
கார்கொண்டவண்மை, இராமாநுசா விதுகண்டுகொள்ளே.

எண்பத்துமூன்றும்பாட்டு. "பொருவற்றகேள்வியனாக்கி நின்றான்" என்ன; உம்முடைய ஶ்ருதத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தியேது, எல்லார்க்கு மொவ்வாதோ சரணாகதியென்ன; நான் ப்ரபத்திபண்ணிப் பரமபதம் பெறுவார் கோடியிலன்று, தேவரீர் திருவடிகளாகிற மோக்ஷத்தை தேவரீர் ஔதார்யத்தாலே பெறுமவனென்கிறார்.

சமதமாதிகள் ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்கள் ருசிவிஶ்வாஸங்களாகிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களை யுடையராய், பரமதர்மமாகிற ப்ரபத்தியைப்பண்ணி ஆத்மாநுபவமாத்ரமான கைவல்யம் போலன்றிக்கே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தை ப்ராபிப்போமென்னும் பூமியெங்கும் வ்யாப்தமான ப்ரபாவத்தையுடைய பகவத்ப்ரபந்நருடைய திரளுக்குட்பட்டவனல்லேன்; தேவரீருடைய திருவடிகளிரண்டுமாகிற ஸர்வவிலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை அநாயாஸேந ப்ராபிப்பன்; அதுக்கு ஹேது, ஸர்வவிஷயமாக ஸர்வகாலத்திலு முபகரிக்கையாலே மேகத்தை ஜயித்திருக்கும் தேவரீருடைய ஔதார்யம்; இது நான் சொல்ல வேணுமோ? அநுஷ்டாநத்தால் கண்டு கொள்ளமாட்டீரோ?

(க) நக.

"நல்வீடுபெறுதும்" என்றும்பாடஞ் சொல்லுவர்கள். "பார் கொண்டமேன்மை" விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற பூமியிலுள்ளா ரெல்லாராலும் கைக்கொள்ளப்பட்ட உத்கர்ஷமென்னவுமாம். "ஏர்கொண்டவீட்டில்" என்றுபாடமான்போது, தேவரீர் திருவடிகளிரண்டுமாகிற விலக்ஷணமோக்ஷத்திலே அநாயாஸேந சேர்வனென்றபடி. ஏர் - அழகு. கொள்கை - உடைத்தாகை. திருவடிகளை மோக்ஷமாகச்சொல்லுகிறது - ஆநந்தாவஹத்வத்தாலே.

(க) "𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃- முக்திர்மோக்ஷா மஹாநந்த:" என்னக்கடவதிறே. ௮௩

கண்டுகொண்டே னெம்மிராமாநுசன் றன்னைக், காண்டலுமே
தொண்டுகொண்டே னவன்தொண்டர் பொற்றாளில், என்தொ
[ல்லை வெந்நோய்
விண்டுகொண்டே னவன்சீர் வெள்ளவாரியை வாய்மடுத்தின்
றுண்டுகொண்டேன், இன்னமுற்றனவோதி லுலப்பில்லையே.

எண்பத்துநாலாம்பாட்டு. மேல்பெறு மம்சம் கிடக்கச்செய்தே இதுக்கு முன்பு நான் பெற்றவைதனக்கு ஒரு அவதியுண்டோ வென்கிறார்.

இவர் நம்மோடு ஸஜாதீயரல்லர், நம்மையுத்தரிப்பிக்கவந்தவ ரென்று அஸ்மத்ஸ்வாமியான எம்பெருமானாரை உள்ளபடிகண்டு கொண்டேன்; இப்படி தர்சித்தவளவிலே அவர்தம்மளவிலே நின்றுவிடாதே அவர்க் கநந்யார்ஹரானவர்களுடைய அழகிய திருவடிகளிலே அடிமைப்பட்டேன்; என்னுடைய அநாதியாய் அதிக்ரூரமான கர்மங்களை நீக்கிக்கொண்டேன்; அவருடைய குணபூரமாகிற ஸமுத்ரத்தைப் பெருவிடாயர்மடுவிலே வாய்மடுத்துப் பருகுமாபோலே பெரியவபிநிவேசத்தோடே இன்றுபுஜித்துக்கொண்டேன்; இன்னமும் நான்பெற்றவற்றைச் சொல்லில் அதுக்கொருமுடிவில்லை.

"காண்டலுமே" என்றது - கண்டவளவிலே என்றபடி. "தொண்டுபட்டேன்" என்று ஒருமுழுச்சொல்லு; அடிமையைக்கைக்கொண்டேனென்னுதல். விள்ளுதல் - நீங்குதல். வாரி - ஸமுத்ரம். உலப்பு - முடிவு.

(க)

ஓதிய வேதத்தி னுட்பொருளாய், அதனுச்சிமிக்க
சோதியை நாதனென வறியாதுழல் கின்றதொண்டர்,
பேதைமை தீர்த்த விராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
பாதமல்லாலென்றன் னாருயிர்க்கியாதொன்றும் பற்றில்லையே.

எண்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. "இராமாநுசன் றன்னைக்கண்டு கொண்டேன் - அவன்தொண்டர் பொற்றாளில் தொண்டுகொண்டேன்" என்றீர், இரண்டில் உமக்கு ஊற்றமெதிலே யென்ன; எம்பெருமானார்க்கு அநந்யார்ஹராயிருப்பார் திருவடிகளொழிய என்னாத்மாவுக்கு வேறொரு பற்றில்லை யென்கிறார்.

தாங்களதிகரித்திருக்கிற வேதத்தினுடைய ஆந்தரப்ரமேயமாய் (௧) "𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌿𑌰𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑍇-ஶ்ருதிசிரஸிவிதீப்தே" என்கிறபடியே அந்த வேதசிரஸ்ஸிலே நிரவதிகமாக ப்ரகாசித்திருக்கிறவனை நமக்கு நாதன் என்று அறியாதே வ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டுழன்று திரிகிறவர்களுடைய அப்ராப்தவிஷய பஜநத்துக்கடியான அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கியருளின எம்பெருமானாரைத் தொழுகையே நிரூபகமாம்படியான பெருமையையுடையவர்களுடைய திருவடிகளையொழிய என்னாத்மாவுக்கு வேறு ஏதேனுமொரு அபாஶ்ரயமில்லை.

"பேதைமைதீர்க்கும்" என்றும் பாடம்சொல்லுவர்கள். "ஆருயிர்க்கியாதொன்றும்" என்கிறவிடத்தில், ககரத்தின்மேலேறின இகரமும் குற்றியலிகரமாகையாலே (௨) "பல்லுலகியாவும்" என்றவிடத்திற்போலே வண்ணம் கெடாமைக்குக் கழித்து, பூர்வபரபாதங்களுக்கு ஒக்கப்பதினாறெழுத்தாக வெண்ணக்கடவது. ௮௫

பற்றுமனிசரைப்பற்றி, அப்பற்றுவிடாதவரே
உற்றாரென வுழன்றோடிநையேனினி, ஒள்ளியநூல்
கற்றார்பரவு மிராமாநுசனைக் கருதுமுள்ளம்
பெற்றார்யவர், அவரெம்மை நின்றாளும் பெரியவரே.

எண்பத்தாறும்பாட்டு. "இராமாநுசனைத்தொழும் பெரியோர் பாதமல்லாலென்ற னாருயிர்க்கியாதொன்றும் பற்றில்லை" என்றவநந்தரம், முன்பு அப்ராப்தவிஷயங்களைப்பற்றியிருப்பாரை பந்துக்க

(௧) ஸ்ரீபாஷ்யம். (௨) ௯௬.

ளாக நினைத்து அவர்களளவிலே தாம் ப்ரவணராய்ப் போந்தபடிகளையநுஸந்தித்து, இனி அதுசெய்யேன், எம்பெருமானாரைச் சிந்திக்கும் மநஸ்ஸுடையாராரேனுமாகிலும் அவர்கள் என்னை யாளவுரியவரென்கிறார்.

ஒன்றுக்கும் பற்றாத க்ஷுத்ர மநுஷ்யரை ஆஶ்ரயித்து அந்த ஆஶ்ரயணம்விடாதே நிற்கிறவர்களையே பந்துக்களென்று அநுஸந்தித்து, அவர்கள் பின்னே திரிந்துழன்று, அவர்கள் விஷயமான ப்ரீ வண்யத்தாலே அவர்கள் முகத்திலே விழிக்கப்பெறுவது எப்போதென்றுஓடி, அவர்களுடைய ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களிலுண்டான ஹர்ஷசோகங்களாலே இனி சிதிலனாகேன்; தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களை ஸுவ்யக்தமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கும் சாஸ்த்ரங்களை அதிகரித்திருக்குமவர்கள், தங்கள் கல்விக்கு ப்ரயோஜநமிதுவென்று ப்ரேமத்தாலே அடைவுகெட ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநின்றுள்ள எம்பெருமானாரை அநுஸந்திக்கையே யாத்ரையாயிருக்கும் மநஸ்ஸை நிதிபெற்றாற்போலே லபித்திருக்குமவர்கள் யாவர் சிலர், அவர்கள் குலசரணகோத்ரங்களேதேனுமாகவமையும், அவர்கள் நம்மை இவ்வாத்மா உள்ளவளவும் ஒருபடிப்பட அடிமைகொள்ளும் மஹாநுபாவர்.

அதவா, "பற்றாமனிசர்" இத்யாதிக்கு, க்ஷுத்ரமநுஷ்யரையாஶ்ரயித்து, அந்த ஆஶ்ரயணம்விடாதே அவர்களையே உத்தாரகராக அநுஸந்தித்து உழன்று ஓடினையேன் என்னவுமாம். ௮௬

பெரியவர்பேசிலும் பேதையர்பேசிலும், தன்குணங்கட்
குரியசொல்லென்றுமுடையவ னென்றென்று, உணர்வில்மிக்
[கோர்
தெரியும்வண் கீர்த்தி யிராமாநுசன் மறைதேர்ந்துலகில்
புரியுநன்ஞானம், பொருந்தாதவரைப் பொரும்கலியே.

எண்பத்தேழாம்பாட்டு. சேதநருடைய ஜ்ஞாநவ்யவஸாயங்கள் கலங்கும்படி ஆக்ரமியாநின்றுள்ள கலிகாலத்திலே உமக்கு இந்த வ்யவஸாயம் ஒருபடிப்பட *நில்லாதிரே என்ன; அது ஆக்ரமிப்பது எம்பெருமானாராலே உபக்ருதமான ஜ்ஞாநத்திலே அநந்விதராயிருந்துள்ளவர்களை யென்கிறார்.

பேசுகைக்கீடான ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையராயிருக்கும் பேரளவுடையார் சொல்லிலும் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக் கெல்லையாயிருக்கும்

* (பா) நின்றாலிரே.

அளவிலிகளானவர்கள் சொல்லிலும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளால் எல்லைகாணவொண்ணாதபடியாய், இவர்களுடைய அஜ்ஞாநசக்திகளால் நமக்கு பூமியன்றென்று மீளவேண்டாதபடியாய், இப்படி தங்கள் குணங்களுக்கீடாகப் பேசலாம்படியிருக்கிற தம்முடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கு வாசகமான சப்தங்களை ஸர்வகாலத்திலும் உடையராயிருக்குமவரென்று ஜ்ஞாநாதிகரானவர்கள் பலகாலும் விவேகித்து அநுஸந்தியாநின்றுள்ள திவ்யகீர்த்தியையுடையரான எம்பெருமானார் வேதத்தையாராய்ந்து லோகத்திலே உபகரித்தருளின விலக்ஷணமானஜ்ஞாநத்தில் சேராதவர்களைக் கலிவந்து மேலிட்டு நலியும். அந்த ஜ்ஞாநத்தில் சேர்ந்தவர்களை நலியமாட்டாதென்று கருத்து.

"குணங்கட்குரிய சொல்லொன்று முடையவன்" என்று பாடமானபோது, தங்களுடைய ஜ்ஞாநசக்திகளும் அஜ்ஞாநசக்திகளுமாகிற குணங்களுக்கீடாகப்பேசும் சப்தமித்தனை யெல்லாம் மிகையென்றுதல், இதுபோராதென்றுதல் சேராச்சேர்த்தியாயிராதே அபரிச்சேத்யமஹிமாவாலும் அளவிறந்த ஸௌசீல்யத்தாலும் சேரும்படியாயிருக்கும் ஸ்வாமியென்று பொருளாகக்கடவது; ஒன்றுதல் - கூடுதலாய், சேர்த்திக்குவாசகமாகிறது. "தம்குணங்கட்கு" என்றும் பாடம் சொல்லுவர்கள். அப்போது, பெரியவர் பேசிலுமாம், பேதையர்பேசிலுமாம், அவரவரளவுக்கீடாகப் பேசலாம்படி தம்முடைய குணங்களுக்கு ப்ராப்தமான சொல்லையென்றுமுடையராயிருக்குமவரென்று பொருளாகக்கடவது. "உரிய" என்றது - தக்கவென்றபடி. தெரிதல் - விவேகித்தல். வண்மை - அழகு. தேர்தல் - ஆராய்தல். புரிதல் - கொடுத்தல். பொருந்துதல் - சேருதல். ௮௭

கலிமிக்கசெந்நெல் கழனிக்குறையல், கலைப்பெருமான்
ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து, அதனல்
வலிமிக்க சீயமிராமாநுசன் மறைவாதியராம்
புலிமிக்கதென்று, இப்புவனத்தில் வந்தமை போற்றுவனே.

எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமானாருபகரித்த ஜ்ஞாநத்தில் அந்வயமில்லாதாரைக் கலிதோஷம் நலியுமென்றார் கீழ்; அந்த ஜ்ஞாநத்தை யுபகரிக்கைக்காக அவர்வந்து அவதரித்தபடியை யநு

ஸந்தித்து எம்பெருமானாராகிற ஸிம்ஹம் குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகளை நிரஸிப்பதாக லோகத்திலேவந்த ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கடவே னென்கிறார் இதில்.

உழுவது நடுவது அறுப்பதாய்ச்செல்லுகிற ஆரவாரத்தால் மிக்கசெந்நெற்கள் விளையாநின்றுள்ள வயல்களையுடைய திருக்குறையலூருக்கு நிர்வாஹகராய், (க) * இருந்தமிழ்நூல் புலவராகை யாலே சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களைச் செய்தருளின வைபவத் தையுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய(உ)"ஒலிகெழுபாடல்" என்னும்படி மிக்கத்வநியையுடைத்தான திருமொழியை தாரகமாக வும் போக்யமாகவும் அநுபவித்துத்தம்முடைய திருவுள்ளம்பூரித்து அத்தாலே ப்ரதிபக்ஷதர்சநத்தைஸஹியாதபடி அதிப்ரபலமான ஸிம்ஹம்போலே யிருக்கிற எம்பெருமானார், பாஹ்யரைப்போலன்றிக்கே வேதங்களை யங்கீகரித்துக்கொண்டு நின்று வாதங்களைப்பண்ணி லோகத்தை நசிப்பிக்கிற குத்ருஷ்டிகளாகிற புலிகள் மிக்கதென்று, ஸாதும்ருகங்களை நலியாநின்றுள்ள துஷ்டம்ருகமான புலி மிக்க காட்டிலே அவை தன்னை நிரஸிக்கவற்றானதொரு ஸிம்ஹம் வந்து தலைப்படுமாபோலே, ஸந்மததூஷகரான குத்ருஷ்டிகள் வர்த்திக்கிற இந்த பூமியிலே தந்மததூஷகராய்வந்து அவதரித்த ப்ரகாரத்தை ஸ்துதிக்கக்கடவேன்.

கலி - ஆரவாரம்; மிடுக்குமாம். அப்போது பூஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கழனி - வயல். சீயம் - ஸிம்ஹம். போற்றுதல் - புகழ்தல்.

அஅ

போற்றரும் சீலத்திராமாநுச, நின்புகழ்தெரிந்து
சாற்றுவனேலது தாழ்வதுதீரில், உன்சீர்தனக்கோர்
ஏற்றமென்றே கொண்டிருக்கிலு மென்மனமேத்தியன்றி
ஆற்றகில்லாது, இதற்கென்னினைவா யென்றிட்டஞ்சுவனே.

எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. "போற்றுவன்" என்றுபுகழ்வதாக ஒருப்பட்டவர், அது நிமித்தமாகத் தமக்குண்டான பலத்தை எம்பெருமானார்தமக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

(க) "நாளுமென்புகழ் கோவுனசீலம்" என்னுமாபோலே புகழ்ந்து தலைக்கட்டவரிதான சீலகுணத்தையுடையவரே! தேவரீரு

(க) (உ) திருமொழி - கக - ச - கo.

(க) திருவாய்-கூ-ரு-கo.

டைய கல்யாணகுணங்களை விவேகித்து லோகப்ரஸித்தமாம்படி பேசவேணுகில், வஸிஷ்டகுணங்களைச் சண்டாளன் வர்ணித்துப் பேசுகை அவற்றுக்கவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமாபோலே அது இழிவாகாநிற்கும்; அப்படி பேசுகிறத்தைத்தவறில், தேவரீர் குணங்கள் தனக்கு ஒரு உத்கர்ஷமாயிருக்குமென்றுகொண்டே, இராநிற்கச்செய்தேயும், என்னுடைய மநஸ்ஸானது தேவரீர் குணங்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணியொழிய தரிக்கமாட்டுகிறதில்லை. (உ)"மூர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலுமென்னாவினுக் காற்றேன்" என்னுமாபோலே யிராநின்றது என்னுடைய தசை; இதுக்கு தேவரீர் ஏதுதிருவுள்ளம் பற்றுகிறதென்று(ஃ)பீதனாகாநின்றேன்.

சாற்றுதல் - ப்ரகாசமாகச் சொல்லுதல்.

நினையார்பிறவியை நீக்கும்பிரானை, இந்நிலத்தே
எனையாளவந்த விராமாநுசனை, இருங்கவிகள்
புனையார் புனையும் பெரியவர் தாள்களில் பூந்தொடையல்
வனையார், பிறப்பில் வருந்துவர் மாந்தர் மருள் சுரந்தே.

தொண்ணூறாம்பாட்டு. இவர் "அஞ்சுவன்" என்றவாறே இவர் பயமெல்லாம் போம்படி குளிரக்கடாக்ஷிக்க, அத்தாலே நிர்பீகராய், கரணத்ரயத்திலும் ஏதேனுமொன்றால் இவ்விஷயத்திலே ஓராநுகூல்யத்தைப்பண்ணிப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க சேதநர் ஜந்மக்லேசத்தை யநுபவிப்பதே! என்று இன்னாதாகிறார்.

தம்மைநினைத்தவர்களுடைய ஜந்மத்தைப்போக்குமுபகாரசீலராந்திவரை நினைக்கிறார்களில்லை; (க)* நிகரின்றிநின்ற நீசதையையுடைய வென்னையங்கீகரித்துத் தம்முடைய குணங்களுக்கு தேசிகனாய் வாசகமிடும்படிபண்ணி இப்படியே யாளுகைக்காக, இப்பூமிப்பரப்பெல்லாம் கிடக்கச்செய்தே நான்கிடந்த விடந்தேடிவந்த எம்பெருமானாரைத் தத்குண ப்ரகாசகமான பெரியகவிகளைத் தொடுக்கிறார்களில்லை; தாங்கள் கவிபுனையமாட்டுகிறிலர்களாகில் அவர் விஷயமாக கவிகளைத் தொடுக்கும் மஹாப்ரபாவருடைய திருவடிகளிலே பூமாலைகளை ஸமர்ப்பிக்கிறார்களில்லை; இத்தனைக்கும் யோக்யமான ஜந்மத்தைப் பெற்றிருக்கிறவர்கள் அறிவுகேடு மிக்கு ஜந்ம

(உ) பெரியாழ்வார் திரு-இ-௧-௧.
(க) ௬அ.

மக்நராய் துக்கப்படாகின்றார்கள். ஐயோ! இவர்கள் பாக்ய ஹீநதை யிருந்தபடியென்!" என்று கருத்து.

"வினைவார்பிறவியை நீக்கும்பிரானை" என்றும்பாடஞ்சொல்லுவர்கள். புனைதல் - தொடுத்தல். வனைதல் - செய்தல். இத்தால் ஸமர்ப்பிக்கையைச் சொன்னபடி. வருந்துதல்-து:கித்தல். ௬௦

மருள்சுரந்தாகம வாதியர் கூறும், அவப்பொருளாம்
இருள்சுரந் தெய்த்தவுலகிருள் நீங்கத், தன் னீண்டியசீர்
அருள்சுரந் தெல்லாவுயிர்கட்கும் நாதனரங்க னென்னும்
பொருள் சுரந்தான், எம்மிராமாநுசன்மிக்க புண்ணியனே.

தொண்ணூற்றோராம்பாட்டு. இவர்களிப்படியிருக்கச்செய்தே இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக எம்பெருமானார் செய்தருளின க்ருஷியை யநுஸந்தித்து அவரைக்கொண்டாடுகிறார்.

அஜ்ஞாநமெல்லாம் ஒருமுகமாகத் திரண்டு, ருத்ரப்ரோக்தமான ஆகமத்தை ப்ரமாணமாக அவலம்பித்துக்கொண்டு நின்று வாதம்பண்ணுகின்றுள்ள பாசுபதாதிகள் ருத்ரபரத்வஸ்த்தாபநார்த்தமாக அநேகோபபத்திகளைக்கல்பித்துக்கொண்டு சொல்லாநின்றுள்ள நிஹீநதரமான அர்த்தங்களாகிற தமஸ்ஸுமிக்கு அத்தாலே அவஸந்நமாய்ப்போன லோகத்தினுடைய அந்தகாரமானது போம்படியாகத் தம்முடைய ஆஶ்ரிதரக்ஷணங்களாகிற திரண்ட வைலக்ஷண்யத்தையுடைய க்ருபை ஒருமடைகொண்டு, ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷி பெரியபெருமாளென்னும் அர்த்தத்தை யுபகரித்தார்; இவ்வர்த்தத்தை எமக்கு வெளியிட்டருளின எம்பெருமானார் பரமதார்மிகர்கிடீர்.

அன்றிக்கே, மிக்க புண்ணியனான எம்மிராமாநுசன். பொருள் சுரந்தானென்று க்ரியையாகவுமாம். அவப்பொருள் - பொல்லாத பொருள். "ஆகமவாதியர் கூறும் மறப்பொருள்" என்று பாடமானபோது-ஆகமவாதிகள் சொல்லுகிற காதுகமான வர்த்தமென்கை. காதுகமென்கிறது - ஆத்மநாசகமாகையாலே. அன்றிக்கே, "ஆகமவாதியர் கூறும் மறைப்பொருள்" என்று பாடமானபோது, (௧) "ఇశ్వప్రసిద్ధవిభవస్య సమూలఘాతం - గ్రాహ్యత్రయీ - தைஶ்ஶப்ரஸித்தவிபவஸ்யஸமூலதாயை க்ராஹ்யாத்ரயீ" என்கிறபடியே ஆகமமூகேநதாங்கள் சொல்லுகிற வர்த்தத்துக்கு மூலப்ரமாணமாக(௨)

(௧) ரங்க - ஸ்த. ௨. (௨.)

"𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿𑌚𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌭𑍇𑌦𑌕𑌃 - த்ரய்யாமபிசஸாமாந்யவாதஸ்ஸித்தவிபேதக:'' என்கிறபடியே ப்ரசம்ஸாபரமான வேத வாக்யங்களைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு வேதமுமிப்படியே சொல்லிற்றென்று ஆகமவாதிகள் சொல்லுகிற வேதார்த்தமென்றபடி. "இருள்சுமந்தெய்த்த'' என்றும் பாடம்சொல்லுவர்கள். அப்போது - இருளை(ப்)பரித்து அத்தாலே அவஸந்நமானவென்கை. ஈண்டுதல் - திரளுதல். சீர் - அழகு. புண்ணியனென்று - தார்மிகனென்றபடி. "இராமாநுசனென்னும் புண்ணியன்'' என்றும் பாடம் சொல்லுவர்கள். அதுவும் இரண்டாம் யோஜனைக்குச்சேரும்.

புண்ணியநோன்பு புரிந்து மிலேன், அடி போற்றிசெய்யும்
நுண்ணருங்கேள்வி நுவன்றுமிலேன்,செம்மை நூற்புலவர்க்
கெண்ணருங் கீர்த்தி இராமாநுச இன்று நீ புகுந்தென்,
கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நின்ற விக் காரணம் கட்டுரையே.

தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. சேதநர் இவ்விஷயத்தில் அல்பாநுகூல்யத்தாலே உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க ஜந்மாதிதுஃகங்களை யநுபவிக்கிறபடியையும், இவர்களுக்குஜ்ஜீவநார்த்தமாக எம்பெருமானார் செய்த க்ருஷியையும் அநுஸந்தித்தார் கீழிரண்டுபாட்டாலே; இப்பாட்டில், தாமறியவொரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தம்மை யங்கீகரித்தருளுகைக்கும், அங்கீகரித்தருளி பாஹ்யாப்யந்தரகரண விஷயமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து வி(ஸ்)த்தராய், இதுக்குக்காரணமின்னதென்று அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

இப்பேற்றுக்குறுப்பாக ஒருபுண்யவ்ரதத்தை யநுஷ்டிப்பதும் செய்திலேன்; திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கைக் குறுப்பான ஸூக்ஷ்மமாய் துர்லபமான ஸ்ரவணத்தை ஸ்ரவியாதவளவன்றிக்கே ஸ்ரவிக்கவேணுமென்று ப்ரஸங்கிப்பதும் செய்திலேன்; அநந்ய ப்ரயோஜநராய் சாஸ்த்ரரூபமான கவிகளைச்சொல்லவல்லவர்களுக்குப் பரிச்சேதிக்கவரிதான கீர்த்தியையுடையவரே! இப்படி நிரதிசய ப்ரபாவரான தேவரீர் அநாதிகாலம் செய்யாமல் இன்று புகுந்து என்னுடைய கட்கண்ணுக்கும் உட்கண்ணுக்கும் விஷயமாய் நின்ற இதின் ஹேதுவை தேவரீர் தாமே அருளிச்செய்யவேணும்.

"கட்டுரை'' என்றது - சொல்லவேணுமென்றபடி. கட்டுரையென்று - ஒருமுழுச்சொல்லு. புரிதல் - செய்தல். நுவல்தல் -

சொல்லுதல். செம்மை - செவ்வை; இத்தால் அநந்யப்ரயோஜநதையைச் சொன்னபடி. கூஉ

கட்டப்பொருளை மறைப்பொருளென்று, கயவர்சொல்லும்
பெட்டைக்கெடுக்கும் பிரானல்லனே, என் பெருவினையைக்
கிட்டிக்கிழங்கொடு தன்னருளென்னு மொள்வாளுருவி
வெட்டிக்களைந்த, இராமாநுசனென்னும் மெய்த்தவனே.

தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அவர் இதுக்கொன்று மருளிச்செய்யாமையாலே "நிர்ஹேதுகமாகாதே" என்று தெளிந்து, என் ப்ரபலகர்மங்களைத் தம்முடைய க்ருபையாலே அறுத்தருளின எம்பெருமானார், ஒருவரபேக்ஷியாதிருக்கத் தாமேவந்து குத்ருஷ்டிமதங்களை நிராகரித்தவரன்றோ, அவர் செய்யுமதுவெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாகவன்றோ விருப்பதென்கிறார்.

இண்டைத்தூறுபோலே அண்டவொண்ணாதபடியிருக்கிற என்னுடைய மஹாபாபங்களைக்கண்டு பிற்காலியாதே வந்து கிட்டி, மீளவும்கிளருகைக் குறுப்பாயிருக்கிற வாஸனையாகிற கிழங்கோடேகூடத் தம்முடைய க்ருபையாகிற தெளியக்கடைந்தவாளை, அங்கீகாராவஸரம் வருந்தனையும் புறம்தோற்றாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற தம்முடைய ஸங்கல்பமாகிற உறையைக்கழற்றிச்சேதித்துப்பொகட்ட ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்த்தரான எம்பெருமானார் (க) "పరం బ్రహ్మైవాజ్ఞం భ్రాన్తిపరిగతం సంసరతి - பரம்ப்ரஹ்மைவாஜ்ஞம்ப்ரமபரிகதம்ஸம்ஸரதி" இத்யாதிப்படியே நிஹீநதரமான அர்த்தங்களை வேதார்த்தங்களென்று (ஶ)கலரான குத்ருஷ்டிகள் சொல்லுகிற ப்ராமகவாக்யங்களைப்போக்கின உபகாரகரன்றோ? அவர்செய்தருளுவதெல்லாம் நிர்ஹேதுகமாக இருப்பதன்றோ வென்றுகருத்து.

கட்டம்-கஷ்டம். பெட்டு-(ஶ)ப்ராமகவாக்யம். மெய்த்தவன்-ஸ்வரூபாநுரூபமாகையாலே யதாவாயிருந்துள்ள சரணாகதிரூபதபஸ்ஸையுடையவனென்கை. (உ) "తస్మాన్న్యాసమేషాం తపసామతిరిక్తమాహుః-தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாந்தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்று தபஸ்ஸுக்களில்மிக்கதபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே சரணாகதியை.

(க) ரங் - ஸ்த - உ. (உ) தைத்தி - நாரா - ௫.

தவந்தரும் செல்வந்தகவுந்தரும், சரியாப்பிறவிப்
பவந்தரும் தீவினைபாற்றித்தரும், பரந்தாமமென்னும்
திவந்தரும் தீதிலிராமாநுசன் றன்னைச் சார்ந்தவர்கட்
குந்தருந்தேன், அவன் சீரன்றியானென்றுமுண் மகிழ்ந்தே.

தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு. தம்மை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீ
கரித்துக் கர்மங்களைப்போக்கினபடியை யநுஸந்தித்தார் கீழ்; இப்பா
ட்டில், எம்பெருமானார், தம்மை யாஶ்ரயித்தார்க்கு ப்ரபத்தி நிஷ்ட்
டைதொடங்கி பரமபதபர்யந்தம் கொடுத்தருளுவரேயாகிலும் நான்
அவர் குணங்களையொழிய ஒன்றையும் விரும்பி புஜியேனென்கிறார்.

ஆஶ்ரயித்தவர்களை அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளிலொ
ன்றினுடைய அலாபத்தாலே துக்கப்படவிட்டிருக்கும் குற்றமில்
லாத எம்பெருமானார், தம்மையாஶ்ரயித்தவர்களுக்கு, முதல் பூர்வ
வாக்யத்திற் சொல்லுகிற சரணாகதி நிஷ்ட்டையைக் கொடுத்தருளு
வர்; அநந்தரம், உத்தரவாக்யத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்து
க்கு ருசிவேண்டுகையாலே பக்தியாகிற ஸம்பத்தை ப்ராப்யாநுரூப
மாகவும் கொடுத்தருளுவர்; பின்பு, (௧) "சார்ந்தவிருவல்வினைக
ளும் சரித்து" என்கிறபடியே, ஒரு ஸர்வசக்திசரிக்கிலொழியச் சரி
யாததாய் ஜந்மப்ரயுக்தமான ஸம்ஸாரத்தை மேன்மேலுமுண்டாக்
காநிற்கும் க்ரூரகர்மங்களை, (௨) "பண்டைவல்வினை பாற்றியருளி
னான்" என்கிறபடியே க்ஷோத்ர தூளியாம்படி பண்ணிக்கொடுப்பர்;
பின்பு, (௩) "పరంధామాక్షరపరమవ్యోమాదిశబ్దితే - பரந்தாமாக்ஷ
ரபரம வ்யோமாதிசப்திதே" என்கிறபடியே பரந்தாமமென்றும் சொ
ல்லப்படுகிற பரமாகாசமான ஶ்ரீவைகுண்டத்தைக் கொடுப்பர்;
இப்படி அவர் எல்லாவற்றையும் தந்தாலும் நான் அவருடைய
குணங்களை யொழிய வேறொன்றையும் மநஃப்ரீதியோடே விரும்பி
புஜியேன்.

தருமென்றது - கொடுக்குமென்றபடி. "சலியாப்பிறவிப்பவம்
தரும் தீவினை" என்று பாடமானபோது, சலிக்கையாவது - நிலை
பேருகையாய், நிலைபேர்க்கவரிதாய் ஸம்ஸாரஹேதுவான துஷ்கர்
மமென்றபடி. பவம்-(ஜ)பலம்; ஸம்ஸாரம். பாறு - பொடி. பாற்று
கை-பொடியாக்குகை. "மகிழ்ந்து" என்று ப்ரீதிவாசக சப்தமுண்

(௧) திருவாய்-௧-௫-௰. (௨) கண்ணிநுண்-௭.
(௩)

டாகையாலே, "உவந்து" என்கிறவிது விருப்பமாய், ஆதரவாசியா கிறது.

உண்ணின் றுயிர்களுக் குற்றனவே செய்து, அவர்க்குயவே
பண்ணும் பரனும் பரிவிலனாம்படி, பல்லுயிர்க்கும்
விண்ணின் றலைநின்று வீடளிப்பா னெம்மிராமாநுசன்
மண்ணின் றலத்துதித்து, மறைநாலும் வளர்த்தனனே.

தொண்ணூற்றஞ்சாம்பாட்டு. எம்பெருமானார் தம்மை யாச்ர யித்தவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநத்துக்கு வேண்டுவதெல்லாம் தாமேயுண்டாக்கி உஜ்ஜீவிப்பித்துவிடுவரென்றார் கீழ்; இப்படியிருக்கிறவருடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை அநுஸந்தித்தவாறே, இந்த லோகத்திலுள்ளாரப்படியன்றிக்கே வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கையாலே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரிலே ஒருவர் பரார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலே அவதரித்தாராகவே நினைத்தருளிச்செய்கிறாரிதில்.

(க) "యఆత్మానమన్తరోయమయతి - யஆத்மாநமந்தரோயமயதி" என்கிறபடியே, ஸத்தாநிர்வாஹார்த்தமாக உள்ளேநின்று, இவ்வாத்மாக்கள் யாதொருவழியாலே உஜ்ஜீவிக்கும், அதுக்கீடான க்ருஷிகளையேபண்ணி அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநத்தையே பண்ணாநின்றுள்ள (உ) *ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்த்திதிப்ரவ்ருத்திபேதனான ஸர்வஸ்மாத்பரனும் ஆத்மாக்களளவில் "இவரோபாதி ஸ்நேஹமுடையனல்லன்" என்னும்படியாக ஸகலாத்மாக்களுக்கும் (ங) "శ్రీవిష్ణులోకమణిమణ్డపమార్గదాయీ - ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகமணிமண்டபமார்க்கதாயீ" என்கிறபடியே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷத்தைக்கொடுத்தருளுவதாக நம்முடைய நாதரான எம்பெருமானார் (ச) "నాకస్యపృష్ఠే-நாகஸ்யப்ருஷ்டே" என்கிறபடியே விண்ணின்தலையான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் பூதலத்திலே தத்கததோஷ ஸ்பர்சமற அவதரித்து ஸர்வோஜ்ஜீவநசாஸ்த்ரமான ருகாதி சதுர்வேதத்தையும் அஸங்குசிதமாக நடத்தியருளினார். இப்படிசெய்தருளுவதே! என்று கருத்து.

"உற்றனவேசெய்து" என்றது-தக்கனவே செய்தென்றபடி. பரிவு-ஸ்நேஹம் *(பக்ஷபாதமாகவுமாம். "பல்லுயிர்க்கு" என்று பாடமானாலும் பொருளொக்கும்.) கூ௬

(க) ப்ருஹ. (உ) ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம். *குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.
(ங) தாடீபஞ்சகம். (ச) தைத்தி - நாரா - க.

வளரும்பிணிகொண்ட வல்வினையால், மிக்க நல்வினையில்
கிளரும்துணிவு கிடைத்தறியாது, முடைத்தலையூன்
தளருமளவும் தரித்தும் விழுந்தும் தனிதிரிவேற்
குளரேம்மிறைவர், இராமாநுசன் றன்னை யுற்றவரே.

தொண்ணூற்றாறும்பாட்டு. "மறைநாலும் வளர்த்தனன்" என்றீர், அவர் தாம் சேதநர்க்கு உஜ்ஜீவநோபாயமாக வேதாந்த ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்தது பக்திப்ரபத்திரூபோபாயத்வயமிறே, அதில் ஸுகரோபாயமான ப்ரபத்தியேயோ உமக்கு நிஷ்டை யென்ன; அதுவுமன்று, தாம் அபிமாந நிஷ்டரென்னுமத்தையருளிச்செய்கிறார்.

நிரவதிகதுஃகாவஹமாய், அநுபவவிநாஶ்யமாதல் ப்ராயஶ்சித்தவிநாஶ்யமாதல் செய்யாத ப்ரபலகர்மத்தாலே பரமதர்மமான சரணாகதியில் மஹாவிஶ்வாஸமென்பதொன்று நேராகக்கிடையாததாய், துர்க்கந்தாஶ்ரயபூதமாய், மாம்ஸாஸ்ருகாதிரூபமான சரீரம், (௧) "தளராவுடலம்" என்கிறபடியே ப்ராணவியோகதசாபந்நமாய் கட்டுக்குலையுமளவும் (௨) "வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம்" என்றும் (௩) "பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி" என்றும், (௪) "கூடியழுங்கிக்குழியில் வீழ்ந்து வழுக்காதே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அள்ளலும் வழுக்கலுமான ஸம்ஸாரவிபூதியிலே தார்மிகருபகரித்தத்யாஜ்யோபாதேயமாகிற ஊற்றங்கோல்கொண்டுதரித்தும், துர்வாஸநாமூலமான அநவதாநத்தாலே (௫) *கொடுவன்குழியான சப்தாதிகளிலே விழுந்தும் ஒருதுணையின்றிக்கே திரியாநிற்குமெனக்கு; என்தனிமைதீர, எனக்குத் துணையாய் ஒருகுழியிலே விழாதபடி தாங்களே பிடித்து நடத்தி உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு நமக்கு சேஷியான எம்பெருமானாரை (௬) "தேவுமற்றறியேன்" என்று பற்றியிருப்பார் உளர். அவர்களபிமாநமே எனக்கு உத்தாரகமென்றுகருத்து.

"எம்மிறைவரிராமாநுசன் றன்னையுற்றவர்" என்று பாடமானபோது, எம்பெருமானாரையல்லது அறியோமென்று பற்றியிருப்பாராய், நமக்கு சேஷிகளானவர்களென்று யோஜிப்பது. பிணி - துஃகம். நல்வினை - ஸுக்ருதம். கிளரும் துணிவு-மிக்கதுணிவு. கிளர்த்தி-மிகுதி. முடை-துர்க்கந்தம். "மிக்கநல்வினையின் கிளரும்துணி

---

(௧) திருவாய் - ௫ - ௮ - ௮.
(௨) திருவிரு - ௧௦௦.
(௩) பெரியாழ் - திரு - ௫ - ௨ - ௭.
(௪) பெரியாழ் - திரு - ௪ - ௬ - ௬.
(௫) திருவாய் - ௭ - ௧ - ௬.
(௬) கண்ணிநு - ௨.

வு" என்றும் பாடம்சொல்லுவர்; அப்போது ப்ரமதர்மமான சரணாகதிக்கு அபேக்ஷிதமான மஹாவிஸ்வாஸமென்கை. ௯௬

தன்னையுற்றாட் செய்யும் தன்மையினோர், மன்னுதாமரைத்தாள்
தன்னையுற்றாட் செய்ய வென்னை யுற்றானின்று, தன்தகவால்
தன்னையுற்றாரன்றித் தன்மை யுற்றாரில்லை யென்றறிந்து
தன்னையுற்றாரை, இராமாநுசன் குணம் சாற்றிடுமே.

தொண்ணூற்றேழாம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானார்தம் மளவன்றிக்கே அங்குத்தைக்கைங்கர்யபரராயிருப்பார் உத்தேஸ்யரென்றிருக்கைக்கு இக்கருசி உமக்கு வந்தவழிதானென்னென்ன; அதுவும் எம்பெருமானார் தம்முடைய க்ருபையாலே வந்ததென்கிறார்.

தம்மைப்பற்றியிருப்பாருண்டித்தனை யொழியத் தம்மைப்பற்றியிருக்குமவர்களை குணகீர்த்தநம்பண்ணுகையாகிற ஸ்வபாவத்தில் உற்றிருப்பாரொருவருமில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றித், தம்மையொழிய விஷயாந்தரமறியாதபடி பற்றித் தமக்கடிமைசெய்கையே ஸ்வபாவமாக உடையராயிருக்குமவர்களுடைய பரஸ்பரம்பொருந்தி பரமபோக்யமாயிருக்கிற திருவடிகளைத் தத்வ்யதிரிக்தங்களொன்றுமறியாதபடி பற்றி இவர்களுக்கு அடிமைசெய்யும்படியாக எம்பெருமானார் தம்முடைய க்ருபையாலே இன்று என்னை அங்கீகரித்தருளினார்.

தன்மை - ஸ்வபாவம். மன்னுதல் - பொருந்துதல். "தன்னையுற்றாரன்றித் தன்னையுற்றாரை - குணம்சாற்றிடும் - தன்மையுற்றாரில்லையென்றறிந்து - தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மையினோர் மன்னுதாமரைத்தாள் தன்னையுற்றாட்செய்ய - இராமாநுசன் - தன்தகவால் - இன்று என்னையுற்றான்" என்றந்வயம். ௯௭

இடுமேஇனிய சுவர்க்கத்தில், இன்னம் நரகிலிட்டுச்
சுடுமே யவற்றைத் தொடர்தரு தொல்லைச் சுழல்பிறப்பில்
நடுமே யினி நம் மிராமாநுசன் நம்மை நம்வசத்தே
விடுமே சரணமென்றால், மனமே நையல் மேவுதற்கே.

தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானார்செய்த உபகாரத்தைப் பேசினவாறே இவர் திருவுள்ளமானது, க்ருபாதிகபந்துவான ஈஸ்வரன் அநாதிகாலம் ஸ்வர்க்கநரககர்ப்பங்களிலே தட்டித்திரியவிட்டிருந்தது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தன்றோ, ப்ராக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்கையாலே தர்வாஸனை மேலிட்டு விப

நிதங்களிலே போகவும் யோக்யதையுண்டே? இன்னும் ப்ராப்தி பர்யந்தமானவிறே யென்று தளர, எம்பெருமானார் தம்மைச் சரணம் என்றால் அப்படி யொன்றிலும் விட்டுக்கொடாராகையால் ப்ராப்தி நிமித்தமாக நீ க்லேசிக்கவேண்டாவென்கிறார்.

நம்மை யுத்தரிப்பிக்கைக்காக வந்தவதரித்த எம்பெருமானார், "தேவரே சரணம்" என்று ஒருக்திமாத்ரம் பண்ணினால் ப்ரக்ருதிவஶ்யர்க்கு சப்தாதிபோகவிஷயங்களாலே இனிதாகத் தோற்றியிருக்கும் ஸ்வர்க்கத்திலே இட்டுவைப்பரோ? தம்திருவடிகளைப் பற்றின பின்பும் நரகத்திலே இட்டுவைத்துத் தபிப்பிப்பரோ? அந்தஸ்வர்க்கநரகாநுபவத்துக்கீடானகர்மம் ஜந்மத்துக்குறுப்பாகையாலே அவற்றை அநுஸரித்துக்கொண்டிருப்பதாய், அநாதியாய், வளையவளைய வாராநின்றுள்ள ஜந்மத்திலே நிறுத்துவரோ? மேலுள்ளகாலம் நம்மை நம்முடைய ருச்யநுகுணமாகவிடுவரோ? ஆனபின்பு ப்ராப்திநிமித்தமாக நெஞ்சே! சிதிலமாகாதேகொள்.

மேவுதல் - பொருந்துதல்; அதாவது ப்ராபித்தல். "சோற்றுக்குக்கரையாதேகொள்" என்றால், சோறுநிமித்தமாகக் கரையாதே கொள்ளென்னுமாபோலே மேவுதற்கு நையலென்றது-மேவுதல் நிமித்தமாக வென்றபடி. நடுதல் - ஸ்தாபித்தல். ௯௮

தற்கச்சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும், தாழ்சடையோன்
சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனியவாதரும், நான்மறையும்
நிற்கக்குறும்புசெய் நீசரும்மாண்டனர் நீணிலத்தே
பொற்கற்பகம், எம்மிராமாநுச முனி போந்தபின்னே.

தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு. "நம்மை நம்வசத்தேவிடுமே-மனமேநையல்" என்றவாறே; ஆனாலும், ஜ்ஞாநவ்யவஸாயங்களை பங்கிக்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிதூஷிதமான தேசமன்றோவென்ன; எம்பெருமானார் அவதரித்த பின்பு அவர்களெல்லாரும் நஷ்டரானார்களென்கிறார்.

(க) "தருக்கினால் சமண்செய்து" என்கிறபடியே தர்க்கஸாமர்த்யத்தாலே ஸ்வமதபரிபாலநம் பண்ணுகிற ஆர்ஹதரும், (௨) "சமணரும் சாக்கியருய்" என்று அவர்களையெண்ணினால் இரண்டாம் விரலுக்கு விஷயமாம்படி அவர்களோடுதோள் தீண்டியாய், பேய்போலே விடுதல் பற்றுதலையறியாதே பிடித்ததைப் பிடித்துக்கொண்டு

(க) திருமொழி - ௨ - ௨ - ௭. (௨) திருவாய் - ௪ - ௰ - ௪.

நிற்கிறபௌத்தரும், தன்னை ஈஸ்வரனென்று லோகமாராதிக்கவேணு மென்று அதுக்கீடாக, நிர்க்கஜடாதரனாய்க்கொண்டு ஸாதநமநுஷ்டித்து பகவதநுமதியாலே மோஹசாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்த ருத்ரனுடைய வசநமான ஆகமத்தை அதிகரித்திருக்கிற தாமஸரான சைவரும், ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்களான விவைமூன்றுமில்லை யென்று ஸர்வசூந்யவாதம் பண்ணுகிற மாத்யமிகரும், இவர்களைப்போலன்றிக்கே ருகாதிபேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்துவைத்து (க) "ஜைஸ்ஸ்ரீ தேஷு- திஷ்ட,த்ஸு வேதேஷு" என்கிறபடியே அதுநிற்கச்செய்தே அத்தோடு ஒருஸம்பந்தமில்லாத அபார்த்தங்களைச் சொல்லி மூலையடியே நடத்துகிற ப்ரஹீணரான குத்ருஷ்டிகளும், ஸ்ப்ருஹணீயமான கல்யகம்போலே பரமோதாரராய், அது தன்னை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தருளின எம்பெருமானார் மஹாப்ருதிவியிலே எழுந்தருளின பின்பு முடிந்துபோனார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யமுகேந தத்தந்மதங்களை பங்கித்து அஸத்கல்பமாக்குகையாலே அவர்கள் நஷ்டரானார்களென்று கருத்து.

சாக்கியரென்றது-சாக்யரென்றபடி. மாத்யமிகரும் சாக்யவர்க்கத்திலேயாயிருக்கப் பிரித்தெடுத்தது - தந்மத க்ரௌர்ய விசேஷத்தைப்பற்ற.

கூசு

போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு, உனதடிப்போதி [லொண்சீ
ராம்தெளிதேனுண்டமர்ந்திடவேண்டி, நின்பாலதுவே
ஈந்திடவேண்டு மிராமாநுச விது வன்றி யொன்றும்
மாந்தகில்லாது, இனிமற்றொன்று காட்டிமயக்கிடலே.

நூரும்பாட்டு. இப்படி தாம் உபதேசிக்கக்கேட்டு க்ருதார்த்தமாய்த் தம்முடைய திருவுள்ளம் எம்பெருமானார்திருவடிகளிலே போக்யதாநுபவத்தை யாசைப்பட்டு மேல்விழுகிறபடியைக்கண்டு அதின் ஸ்வபாவத்தை அவர்க்கு விண்ணப்பம் செய்து, இனிவேறொன்றைக்காட்டி தேவரீர்மயக்காதொழிய வேணுமென்கிறார்.

என்னுடைய மநஸ்ஸாகிற அழகியவண்டு தேவரீருடைய திருவடிகளாகிற பூவிலே சைத்யமார்த்தவ ஸௌரப்யாதி கல்யாணகுணங்களாகிற நிர்மலமானமதுவைப் பாநம்பண்ணி அங்கே நித்யவாஸம்

(க)

பண்ண வேணுமென்று தேவரீர் பக்கலிலே வந்தது; அது இச்சித்ததையொழிய மற்றொன்றைக்கொடாதே அத்தையே தேவரீர் கொடுத்தருளவேணும்; மற்றொன்றைக் கொடுத்தருளிற்றாகிலும் அம்ருதாசிக்குப் புல்லையிட்டால் மிடற்றுக்குக் கீழிழியாதாப்போலே ஈதொழியவேறொன்றையும் புஜிக்கமாட்டாது; தேவரீர் நினைத்தால் அதுவும் செய்விக்கலாம்; இனி வேறொன்றைக்காட்டி மயங்கப்பண்ணுதொழிய வேணும்.

"அன்பாலுதவே ஈந்திடவேண்டும்" என்றும் பாடஞ்சொல்லுவர். அப்போது, என்னுடைய ஹ்ருதயம், தேவரீருடைய திருவடிகளில் போக்யதாநுபவார்த்தமாக அங்கே போந்தது, ஸ்நேஹபூர்வகமாக அத்தையே கொடுத்தருளவேணுமென்றபடி. போது - புஷ்பம். மாந்தல் - உண்டல். மயக்கம் - மோஹம். ௧௦௦

மயக்கு மிருவினை வல்லியிற் பூண்டு, மதிமயங்கித்
துயக்கும் பிறவியில் தோன்றிய வென்னைத், துயரகற்றி
உயக்கொண்டு நல்கு மிராமாநுசவென்ற துன்னையுன்னி
நயக்கு மவர்க்கி திழுக்கென்பர், நல்லவ ரென்றுநைந்தே.

நூற்றோராம்பாட்டு. இப்படி எம்பெருமானாருடைய போக்யதையிலே நெஞ்சுவைத்தவாறே, முன்பு இவ்விஷயத்தில் தாம் பண்ணின பாவநத்வாநுஸந்தாநம் அவத்யமாய்த்தோற்றுகையாலே, நான் தேவரீருடைய பாவநத்வத்தைப் பேசினதானவிது தேவரீர் போக்யதையை யநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு அவத்யமென்று ஸத்துக்கள் சொல்லுவர்களென்கிறார்.

அறிவுகேட்டை விளைக்குமதாய், புண்யபாபரூபத்தாலே இருவகைப்பட்டிருந்துள்ள கர்மமாகிற பாசத்தாலேகட்டுண்டு அறிவுகலங்கி மனம் திரிவைவிளைப்பதான ஜந்மத்திலேவந்துஜநித்த என்னைக், கர்மபலமான துக்கங்களைப்போக்கி உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு என்னளவில் ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணியருளினவரே! என்று தேவரீருடைய பாவநத்வத்தைப்பேசினதானவிது, தேவரீரையநுஸந்தித்துச் சிதிலராய் ஸர்வகாலமும் விருப்பத்தைப்பண்ணுமவர்களுக்குத் தண்மையென்றுசொல்லுவர்கள் ஸத்துக்களானவர்கள்.

நல்லவரென்று - தேவரீர்க்கு ஸ்நேஹிகளானவர்களென்னவுமாம். "இருவினைவல்லியைப்பூண்டு" என்று பாடமாயிற்றாகில், இருவகைப்பட்ட கர்மமாகிறபாசத்தைக் கழுத்துப்புக்கவாயோடு

போலே சுழற்றவொண்ணாதபடி ஸ்வார்ஜநத்தாலேறிட்டுக்கொண்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. மயக்குகை-மதிமயங்கப்பண்ணுகை. துயக்குகையாவது-மனம்திரிவைப்பண்ணுகை. துயக்கு-மனம்திரிவு. நயக்குகை - விரும்புகை. "மயக்குமிருவினை".என்று தொடங்கி "உயக்கொண்டு நல்கு மிராமாநுச என்றதிது - உன்னையுன்னி நைந்து என்றும், நயக்குமவர்க்கிழுக்கென்பர் நல்லவர்" என்றந்வயம். அதவா, உயக்கொண்டு நல்கு மிராமாநுசவென்றதிது உன்னையநுஸந்தித்துவிரும்பும் ஸ்வபாவராயிருப்பார்க்குத் தண்மையென்று சொல்லாநிற்பர்கள் ஸத்துக்கள். இதில் ஆஸஹநதையாலே ஸர்வகாலமும் சிதிலராய்க்கொண்டு என்னவுமாம். ௧௦௧

நையும்மனமுன் குணங்களையுன்னி, என்நாவிருந்தெம்
ஐயனிராமாநுச னென்றழைக்கும், அருவினையேன்
கையுந்தொழும் கண் கருதிடுங்காணக் கடல் புடைசூழ்
வையமிதனில், உன்வண்மை யென்பாலென் வளர்ந்ததுவே.

நூற்றிரண்டாம்பாட்டு. இப்படி பாவநத்வாநுஸந்தாநமும் அஸஹ்யமாம்படி பரமபோக்யபூதரான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் தம்முடைய அந்தஃகரணத்தோடு பாஹ்யகரணங்களோடு வாசியற அதிமாத்ர ப்ரவணமாய்ச் செல்லுகிறபடியைச்சொல்லி, இந்த பூமிப்பரப்பெல்லாம் கிடக்கச்செய்தே தேவரீரௌதார்யம் என் பக்கலிலே வ்ருத்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்கிறார்.

மநஸ்ஸானது தேவரீருடைய குணங்களை அநுஸந்தித்துத் தன்னிலே கிடந்துநையாநின்றது; என்னுடைய நாவானது ஒருபடிப்படவிருந்து, தேவரீருடைய க்ருபாதிகபந்துத்வத்தையும் திருநாமத்தையும் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றது; இப்படியிருக்க உரியகரணங்களை அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷயங்களுக்கு சேஷமாக்கின மஹாபாபியான வென்னுடையகையும் எப்போதும் தேவரீர் விஷயமாக அஞ்சலிபந்தத்தைப் பண்ணாநின்றது; கண்ணானது ஸர்வகாலத்திலும் தேவரீரைக் காண்கையிலே மநோரதியாநின்றது; கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருந்துள்ள இந்த பூமியிலே இப்பரப்பிலுள்ளவர்களெல்லாம் கிடக்க, தேவரீருடைய ஔதார்யம் என்பக்கலிலே வளர்ந்தது என்கொண்டு?

அழைத்தல் - கூப்பிடுதல். கண் கருதிடுமென்று சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறது.

வளர்ந்த வெங்கோப மடங்கலொன்றாய், அன்றுவாளவுணன்
கிளர்ந்த பொன்னாகங் கிழித்தவன், கீர்த்திப்பயிரெழுந்து
விளைந்திடும் சிந்தை யிராமாநுசனென்றன் மெய்வினைநோய்
களைந்து நன்ஞானமளித்தனன், கையில்கனி யென்னவே.

நூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. இப்படி ஸர்வகரணங்களும் தம் பக்தியிலே ப்ரவணமாகைக்குறுப்பாக எம்பெருமானார் தம்முடைய ஔதார்யத்தாலே உமக்கு உபகரித்த அம்சத்தைச் சொல்லீரென்ன; என்னுடைய கர்மத்தைக் கழித்து அழகிய ஜ்ஞாநத்தை விசதமாகத் தந்தருளினாரென்கிறார்.

(க) "முனைத்த சீற்றம் விண் சுடப்போய்" என்கிறபடியே அநுகூலரான தேவர்களுமுட்பட வெருவிநின்று பரிதபிக்கும்படி அத்யந்தாபிவ்ருத்தமாய் அதிக்ரூரமான சீற்றத்தையுடைய அத்விதீயமான நரஸிம்ஹமாய், சிறுக்கன்மேலே அவன்முடிகினவன்று (உ) "வயிறழலவாளுருவிவந்தான்" என்கிறபடியே ஸாயுதனாய்க்கொண்டு எதிர்ந்த ஹிரண்யாஸுரனுடைய மிடியறவளர்ந்த ஸ்வர்ணவர்ணமான சரீரத்தை, (உ) "அஞ்சவெயிறிலகவாய் மடித்ததென்" என்கிறபடியே மொறாந்த முகத்தையும் நாமடிக்கொண்ட உதட்டையும் குத்தமுறுக்கின கையையுங்கண்டு விளைந்தபயாக்நியாலே பரிதப்தமாய்ப் பதம்செய்தவாறே வாடினகோரையைக் கிழித்தாற்போலே அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்டவனுடைய திவ்யகீர்த்தியாகிற பயிர் * உயர்நிலத்தில் பயிர் ஓங்கிவளருமாபோலே எழுந்து ஸபலமாம்படியான திருவுள்ளத்தையுடையராயிருக்கிற எம்பெருமானார் என்னுடைய சரீராநுபந்திகர்மபலமான து:கங்களைப் போக்கிக் கரதலாமலகம்போலே ஸுலபமுமாய் ஸுவ்யக்தமுமாயிருக்கும்படி விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினார். இதிறே கீழ்ச்சொன்ன ப்ராவண்யத்துக்கடியாக எம்பெருமானார் எனக்குப்பண்ணின உபகாரமென்றுகருத்து.

மடங்கல்-ஸிம்ஹம். "கிளர்ந்தபொன்னாகம்" என்றது-மாற்றெழும்பின பொன்போன்ற சரீரமென்னவுமாம்.

கையிற்கனியென்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும், உன்றன்
மெய்யிற்பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான், நிரயத்

(க) திருமொழி - ௧ - ௭ - ௭. * (பா) உள்நிலத்தில்.
(உ) ௧ - திரு - ௯௩.

தொய்யிற் கிடக்கினும் சோதிவிண்சேரினு மிவ்வருள்நீ
செய்யிற்றரிப்பன், இராமாநுச வென்செழுங் கொண்டலே.

நூற்றுநாலாம்பாட்டு. உபதேசஜ்ஞாநலாபமாத்ரம் ரஸிக்கிற படி கண்டால் பகவத்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தீராகில் உமக்கு எப்படி ரஸிக்கிறதோவென்று எம்பெருமானருக்குக் கருத்தாகக் கொண்டு, பகவத்விஷயத்தை விசதமாகக்காட்டித்தரினும், தேவரீர் திருமேனியில் ப்ரகாசிக்கிற குணங்களொழிய நான் வேண்டேன்; இதுக்கீடான ப்ரஸாதத்தைச் செய்தருளில் இரண்டு விபூதியிலும் கால்பாவுவன், அல்லது தரியேனென்கிறார்.

விலக்ஷணமான மேகம்போலே பரமோதாரராய் அது தன்னையெங்களுக்குப் ப்ரகாசிப்பித்தருளினவரே! ஆஶ்ரிதஸங்கல்பனான ஸர்வேஶ்வரனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்துத்தரினும் தேவரீருடைய திவ்யவிக்ரஹத்தில் ப்ரகாசிக்கிற ஸௌந்தர்யாதி குணங்களொழிய நான்வேண்டேன்; ஸம்ஸாரகர்த்தமத்தில் †முழுகிக்கிடக்கவுமாம், சுத்தஸத்வ ‡குணமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கவுமாம், தேவரீருடைய திருமேனி குணத்தையே அநுபவித்திருக்கையாகிற இதுக்குறுப்பான ப்ரஸாதத்தை தேவரீர் செய்தருளில் ஏதேனுமோரிடத்திலும் கால் பாவிநிற்பன்; அல்லாதபோது தரிக்கமாட்டேனென்று கருத்து.

பிறங்குதல் - ப்ரகாசம். நிரயம் - (க) "விடியாவெந்நரகம்" என்கிற ஸம்ஸாரம். தொய்யில் - சேறு. தொய்யில் என்கிற விடத்தில் ஏழாம்வேற்றுமை குறைந்து கிடக்கிறது. "நிரயத்தொய்யில் கிடக்கிலென் சோதிவிண்சேரிலென்" என்று பாடமாகில், ஸம்ஸாரத்திலே கிடக்கிலென், பரமபதத்திலேபோகிலென், இவையிரண்டுங்கொண்டு எனக்குக் கார்யமில்லை, ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் பரமபதத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் அநுஸந்தித்து இத்தைவிட்டு அத்தைப்பெற விருக்கிறேனல்லேன்; இவ்வநுபவத்தை தேவரீர் தரில் ஸம்ஸாரத்திலும் தரிப்பன், இது இல்லையாகில் பரமபதத்திலும்தரியேனென்கை. க0௬

செழுந்திரைப்பாற்கடல் கண்டுயில்மாயன், திருவடிக்கீழ்
விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில்மேவு நன்ஞானி, நல்வேதியர்கள்
தொழுந்திருப்பாத னிராமாநுசனைத் தொழும்பெரியோர்
எழுந்திரைத்தாடுமிடம், அடியேனுக் கிருப்பிடமே.

---

† (பா) அழுந்தி. ‡ (பா) மயமாகையாலே.

(க) திருவாய் - ௨ - ௬ - ௭.

நூற்றஞ்சாம்பாட்டு. எல்லாரும் ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம் பரமபதமுபாதேயமென்று அறுதியிட்டு, வஸ்தவ்ய தேச மதுவே யென்று அங்கேபோக ஆசைப்படாநிற்க, நீர்பரமபதத்தையும் ஸம்ஸாரத்தையும் ஸஹபடியா நின்றீர்; உமக்கு வஸ்தவ்யதேசமாக நீர்தாம் அறுதியிட்டிருப்பது ஏதென்ன; அருளிச்செய்கிறார்.

அழகியதிரைகளையுடைத்தான திருப்பாற்கடலிலே (௧) "கடலோதம் காலலைப்பக்கண்வளரும்" என்கிறபடியே துடைகுத்த உறங்குவாரைப்போலே அத்திரைகளானவை திருவடிகளை அநுகூலமாக அசைக்கக்கண்வளரா நிற்பானாய், (௨) * உறங்குவான்போல் யோகுசெய்கிற ஆஶ்சர்யத்தையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய குணத்திலீடுபட்டு "𑌜𑌿𑌤𑌂𑌤𑍇 - ஜிதந்தே" என்று திருவடிகளின் கீழே விழுந்திருந்தஸ்வபாவத்துக்கு ஒருகாலும் சலநமற்றிருக்கிற (௩) * கலக்கமில்லா நல் தவமுனிவரும் "இதொருஜ்ஞாநவைபவமே!" என்று இத்தையேபலகாலும் ஶ்லாகித்துக்கொண்டுபோருகையாலே அவர்கள் நெஞ்சிலே மேவப்பட்ட விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், பரமவைதிகரானவர்கள் ப்ரணாமாத்யநுவர்த்தநங்களைப்பண்ணுகின்றுள்ள திருவடிகளையுடையரான எம்பெருமானை; (௪) "𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌪𑍁𑌟𑌾 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 - நித்யாஞ்ஜலிபுடாஹ்ருஷ்டா:" என்கிறபடியே ஸதாநுபவம் பண்ணுகின்றுள்ள வைபவத்தையுடையவர்கள், அவ்வநுபவஜநித ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே கிளர்ந்து கடலிரைத்தாற்போலே இரைத்துக்கொண்டு ஸஸம்ப்ரம வ்யாபாரங்களைப்பண்ணுமிடம் அவர்களடியானான வெனக்கு வஸ்தவ்யதேசம்.

செழுமை - அழகு; பெருமையுமாம். "பாற்கடல் பள்ளிகொள்மாயன்" என்றும் பாடஞ்சொல்லுவர். ௧௦௭

இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம், மாலிருஞ்சோலை யென் [னும்
பொருப்பிடம்மாயனுக்கென்பர் நல்லோர், அவைதன்னொடும்
திருப்பிடம்மாய னிராமாநுசன் மனத்தின்றவன்வந் [வந்
திருப்பிடம், என்றனிதயத்துள்ளே தனக்கின்புறவே.

(௧) ௧ - திரு - ௧௬.
(௨) திருவாய் - ௫ - ௪ - ௧௧.
(௩) திருவாய் - ௮ - ௩ - ௧௦.
(௪) பார - மோக்ஷ.

நூற்றாறாம்பாட்டு. இப்படி இவர்தமக்குத் தம்பக்கலுண்டான அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தைக்கண்டு, எம்பெருமானார், இவர் திருவுள்ளத்தை மிகவும் விரும்பியருள, அத்தைக்கண்டு உகந்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் ஶ்ரீவைகுண்டமும், வடக்குத் திருமலையும், திருமாலிருஞ் சோலையென்று ப்ரஸித்தமான திருமலையாகிற ஸ்த்தலமுமாக, (க) "வைகுந்தம் கோயில் கொண்ட" (உ) "வேங்கடம் கோயில் கொண்ட" (ங) "அழகர்தம்கோயில்" என்று சொல்லாநிற்பர்கள் பகவத்தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்திருக்கிற விலக்ஷணரானவர்கள்; அப்படிப்பட்டிருந்துள்ள ஸர்வேஶ்வரன் (ச) "அழகியபாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே அந்த ஸ்த்தலங்கள்தன்னோடேகூடவந்து எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்த்தலம், எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே; இப்போது அவர் தாம் வந்து தமக்கு நிரதிசய ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்த்தலம் என்னுடைய ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே. க0சு

இன்புற்ற சீலத்திராமாநுச, என்று மெவ்விடத்தும்
என்புற்ற நோயுடல்தோறும் பிறந்திறந்து, எண்ணரிய
துன்புற்று வீயினும் சொல்லுவதொன்றுண்டுன் தொண்டர் [கட்கே
அன்புற்றிருக்கும்படி, என்னை யாக்கியங்காட்படுத்தே.

நூற்றேழாம்பாட்டு. இப்படி தம்பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணுகிற்கிற எம்பெருமானாருடைய திருமுகத்தைப் பார்த்து, தேவரீர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டென்று தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

எத்தனையேனும் தண்ணியனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து அது தன்னைப் பெறாப்பேறாக நினைத்து ஆநந்த நிர்ப்பரராய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸௌசீல்யத்தை யுடையவரே! இப்படியிருக்கிற தேவரீர்க்கு விண்ணப்பம் செய்யவேண்டுவது ஒருகார்யமுண்டு; அதேதென்னில்; (ரு)"ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழ

(க) திருவாய் - அ - ச - ௯. (ங) திருவாய் - உ - ௧௦ - உ.
(உ) திருமொழி - உ - க - கூ. (ச) பெரியா - திரு - ௯ - உ - ௬௦.
(ரு) திருவாய் - உ - கூ - ங.

லெய்யாதேத்த" என்னுமாபோலே தோற்புரையே சோமதன்றி யிலே அஸ்த்திகதமாய் நின்று நலியக்கடவ வ்யாதிகளுக்குபாஜநமான சரீரங்கள்தோறும் ஜநிப்பது மரிப்பதாய் அஸங்க்யேயதுக்கங்களை அநுபவித்து முடியிலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேசத்திலும் தேவரீருக்கநந்யார்ஹரா யிருக்குமவர்களுக்கே மறுபூரிருவின ஸ்நேஹத்தை யுடையேனாயிருக்கும்படியாகச் செய்து என்னை அவர்கள் திருவடிகளிலே அடிமையாம்படி பண்ணியருளவேணும். இதுவே அடியேனுக்குப் புருஷார்த்த மென்றுகருத்து.

அன்பு-ஸ்நேகம். சீலமாவது - பெரியவன் தண்ணியனோடே புரையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவம். என்பு-எலும்பு. துன்பு-துக்கம்.

அங்கயல்பாய் வயல் தென்னரங்கன், அணியாகமன்னும்
பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுதும், பத்தியெல்லாம்
தங்கியதென்னத் தழைத்து நெஞ்சே நம் தலைமிசையே
பொங்கியகீர்த்தி, இராமாநுசனடிப்பூ மன்னவே.

இராமாநுசநூற்றந்தாதி முற்றிற்று.

திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளேசரணம்.

நூற்றெட்டாம்பாட்டு. நிகமத்தில், இப்ரபந்தாரம்பத்திலே (௧) "இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம்மன்னிவாழ" என்றப்ராப்யம் தமக்கு யாவதாத்மபாவியாம்படி கைபுகுருகையும், அந்தப்ராப்யருசிரூபபக்தி பௌஷ்கல்யமுமே தமக்கு அபேக்ஷிதமாகையாலே ததுபயஸித்யர்த்தமாக, ஸ்ரீயாகையாலே (௨) "தேனமரும்பூமேல் திரு - நமக்கென்றும் சார்வு" என்கிறபடியே, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் என்று மொக்கச்சார்வாய் ஸம்பத்ப்ரதையான பெரியபிராட்டியாரை யாஸ்ரயிப்போ மென்கிறார்.

நெஞ்சே! பக்திதத்வமானது நிரவசேஷமாக நம்மளவிலே குடிகொண்ட தென்னும்படி ஸம்ருத்தமாய் விஸ்த்ருதையான கீர்த்தியையுடையரான எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூ, மயிர்கழுவிப்பூச்சூட விருப்பாரைப்போலே எப்போதோவென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நந்தலைமேலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படி

(௧) ௧. (௨) ௬ - திரு - ௧00.

யாக, (௧) "செங்கயல்பாய் நீர்த்திருவரங்கம்" என்கிறபடியே ஜலஸம்ருத்தியாலே அழகியகயல்கள் உகளாநின்றுள்ள வயல்களையுடைத்தாய், தர்சநீயமான கோயிலையே தமக்கு நிரூபகமாகவுடையரான பெரியபெருமாளுடைய அழகியதிருமார்விலே (௨) "இறையும்-அகலகில்லேன்." என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற்பாளாய், ஶ்லாக்யமான தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடையளாய், நிருபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தையுடையளான ஶ்ரீரங்க நாய்ச்சியாரை ஆஶ்ரயிப்போம்.

போற்றுதல் - வணங்குதல்; புகழ்தலுமாம்.

அடியில் (௩) "பூமன்னுமாது" என்றார், இங்கே (௪) "பங்கயமாமலர்ப்பாவை" என்றார்; அங்கே (௩) "பொருந்திய" என்றார், இங்கு (௪) "அணியாகமன்னும்" என்றார், அங்கு (௩) "இராமாநுசன் சரணாரவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ" என்றார், இங்கு (௪) "தலைமிசையே இராமாநுசனடிப்பூமன்ன" என்றார்; அங்கு (௩) "நெஞ்சே" என்று திருவுள்ளத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு உபக்ரமித்தார், இங்கு (௪) "நெஞ்சே" என்று திருவுள்ளத்தோடே கூடவநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டினார். இத்தால், ப்ராப்யருசி வ்ருத்தியும் ப்ராப்யஸித்தியுமாகிற ஸ்வரூபாநுரூபஸம்பத்ஸித்திக்கடி, ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தத்ததிகாராநுகுணமாக அபேக்ஷித்த ஸம்பத்விசேஷங்களை ஸ்வகடாக்ஷ விசேஷங்களாலே உண்டாக்கியருளும் பெரியபிராட்டியாரென்றும், ப்ராப்யந்தான் ஆசார்யசரணாரவிந்தம் என்றும், (௫) "𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 - அத்ரபரத்ர சாபிநித்யம்" என்கிறபடியே யாவதாத்மம் விஶ்லேஷமற்றிருக்கையென்றும், இதுக்கு அதிகாரிகளும் இந்த ப்ராப்யத்தில் ஸஹ்ருதயமான ப்ராவண்யமுடையவர்களென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

பெரியஜீயரருளிச்செய்த இராமாநுசநூற்றந்தாதிஉரை முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

---

(௧) திருவாய் - ௭ - ௨ - ௧. (௨) திருவாய் - ௬ - ௧௦ - ௧௦.
(௩) ௧. (௪) ௧௦௮.
(௫) ஸ்தோத்ரரத்நம் - ௨,

ஸ்ரீ மதேராமாநுஜாயநம:

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

இயல்சாத்து வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

நம்பெருமாள் இயலநுஸந்தாநத்துடனே திருவீதி யெழுந்தருளின வநந்தரம் நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியிலே இயல்சாத்து அநுஸந்தாநமாயிருக்கும், "நன்றும் திருவுடையோம்" இத்யாதித்தனியன்கள் இயலாவது ஆழ்வார்கள் திவ்யஸூக்திகளான திவ்யப்ரபந்தங்களாகையாலே விசேஷித்து, செவிக்கினியசெஞ்சொல்லான செந்தமிழ்களையிறே உகந்து திருச்செவிசாத்தியருளுவது, அவன்றானும். (க) "தென்னாவென்னுமென்னம்மான்" என்றும், (உ) "நின்றனக்குங்குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே" என்றும், சொல்லுகிறபடியே (ங) * செஞ்சொலாலெடுத்த தெய்வநன்மாலையிலேயிறே திருவுள்ளம் சென்றிருப்பது. (ச) "విద్యన్తేహి పరాశరాదిమునిభిః ప్రోక్తాః ప్రబన్ధాః పురా భక్తా ఏవహితే తథాపి సకలం త్యక్త్వా తురఙ్గేశ్వరః। భక్తానేవ పరాఙ్కుశాది పురుషాం తత్తత్ప్రబన్ధాంశ్చ తాన్ అత్యాదృత్య సదోపలాళయతి యత్ తద్జ్ఞాపనం తత్ప్రియే) வித்யந்தேஹி பராசராதிமுநிபி:ப்ரோக்தா:ப்ரபந்தா:புரா பக்தா ஏவஹிதே ததாபி ஸகலம் த்யக்த்வா துரங்கேஶ்வர:। பக்தாநேவபராங்குசாதி புருஷாந்தத்தத்ப்ரபந்தாம்ஶ்சதாந் அத்யாத்ருத்யஸதோபலாளயதி யத்தஜ்ஞாபநம் தத்ப்ரியே" என்றிறே இவற்றை நம்பெருமாளாதரித்துப் போருவது. அதுதான் (ரு) * நமோநாரணாவென்னும் சொன்மாலையாகையாலே எல்லாம் திருமந்த்ரார்த்தமாயிருக்கும். (சு) "நாரணற்கு ஞானத்தமிழ்புரிந்த நான்" என்றும், (எ) "நாமம் பலசொல்லி நாராயணாவென்று நாமங்கையால்தொழுதும்" என்றும், (அ) "இருந்தமிழ் நன்மாலையிணையடிக்கே சொன்னேன்" என்றுமிறே இவற்றின் வைலக்ஷண்யம். (கூ) "நாராயணன் நாமங்களே" (க0) "நாமங்களாயிர

(க) திருவாய்-க0-எ-ரு.
(உ) திருமொழி-எ-க0-க0.
(ங) ,, க-ச-க0.
(ச)
(ரு) க-தி-ரு எ.
(சு) உ-திரு-க.
(எ) ங-திரு-அ.
(அ) உ-திரு-எச.
(கூ) திருவாய்-ரு-கூ-க0.
(க0) ,, ,, ,, கக.

த்துள்'' (௧) "நாராயணாவென்னும் நாமம்'' என்றிறே பராங்குச பராலாதிகள் திவ்யஸூக்தியும். நாராயணனோடே (௨)*நாலிரண்டெழுத்துக் கற்றவரிறே. (௩) "நின்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று'' என்று தாமேயருளிச்செய்தார். ஏவம்வித வைலக்ஷண்யமான திவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தாநத்துடனே (௪) "குருந்தமொன்றொசித்தானொடும் சென்று கூடியாடிவிழாச்செய்து'' என்றும் (௪) "கருந்தடமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டுகைதொழும்பத்தர்கள்'' என்றும் (௫) "குமிறுமோசை விழவொலி' என்றும் (௬) "ஒலிகெழுபாடல்பாடி யுழல்கின்றதொண்டர்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருக்குரவைகோக்குமாபோலே திருக்கைகள் கோத்துக்கொண்டு (௭) "கோத்துக்குழைத்துக் குழலமாடித் திரிமினோ'' என்கிறபடியே ஆடுவதுபாடுவதாய்த்திருவீதியிலே இயலநுஸந்தித்து (௮) "புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம்பார்த்து ஆங்கேயிருந்தேத்தி வாழுமிது'' என்று சொல்லுகிறபடியே 'மீண்டு' உள்ளே எழுந்தருளும்போது மங்களாசாஸநம் பண்ணி, அவ்வளவில் நில்லாதே திவ்யதேசமங்களாசாஸநத்தோடே தலைக்கட்டும்படி சொல்லுகிறது. (நன்றும் திருவுடையோம்) இத்யாதியாலே.

பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸ ரருளிச்செய்த தனியன்.

நன்றுந் திருவுடையோம் நானிலத்தி லெவ்வுயிர்க்கும்
ஒன்றும் குறையில்லை யோதினோம்—குன்றம்
எடுத்தானடிசே ரிராமாநுசன்றாள்
பிடித்தார் பிடித்தாரைப் பற்றி.

இதில், தர்சநஸ்த்தாபகராய் குருபரம்பரைக்கு நடுநாயகமாயிருக்கிற எம்பெருமானார் ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுடைய ஸம்பந்தமே ஸர்வஸ்வம்பத்தென்றுஅத்தை ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுப்ரஸித்தமாகச் சொன்னோமென்கிறது.

(நன்றும் திருவுடையோம்) என்று. அதாவது - "குன்றமெடுத்தானடி சேர் இராமாநுசன்தாள் பிடித்தார் பிடித்தாரைப்பற்றி நன்றும்திருவுடையோம், அத்தை மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும் ஒன்றும்

(௧) தி-மொ-௧-௧-௧.
(௨)
(௩) தி-மொ-௮-௧0-௩.
(௪) பெரியாழ்-திரு-௪-௪-௭.
(௫) திருவாய்-௬-௫-௨.
(௬) தி-மொ-௧௧-௪-௧0-
(௭) பெரியாழ்-திரு-௪-௬-௬.
(௮) உ-திரு-௬௫.

குறையில்லை-ஒன்றுங் குறைவில்லாதபடி நிறைவாக ஓதினோம்" என்று அந்வயம்; பூர்ணோபதேசம்பண்ணினோமென்றபடி.(குன்றமெடுத்தானடிசேரிராமாநுசனாகையாவது)-(௧)"యస్సప్తహాయనో బాలః - யஸ்ஸப்தஹாயநோபால:" என்று ஏழுதிருநக்ஷத்ரத்திலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட கோவர்த்தநோத்தாரணம்பண்ணின செயலிலே வித்தராயிற்று எம்பெருமானாரவ்வடிகளை யாஸ்ரயித்திருப்பது.

அதுதான் (௨) *மலையையெடுத்து மறுத்துரக்ஷித்தசெயலிறே. அத்தைப்பற்ற கோவர்த்தநதாஸரென்று திருநாமமும் சாத்தியருளினாரிறே. ஆழ்வானும் (௩) "గోవర్ధనో గిరివరో యమునానదీ సా-கோவர்த்தநோகிரிவரோயமுநாநதீஸா" என்றிறே அருளிச்செய்தது. அன்றிக்கே, (௪) *குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடும் ஒன்றிநின்ற சடகோபனை அந்த மாறனடி பணிந்துய்ந்தவராயிறே உடையவர் தாமிருப்பது. (௫) "குன்றமெடுத்து ஆனிரைகாத்தவன்றன்னை" (௬) ஆயனையன்று குன்றமொன்றெடுத்தானரங்க மாநகரமர்ந்தானே" (௭) "ஆழிவண்ண நின்னடியிணையடைந்தேன்." என்று ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலேயிறே திருமங்கையாழ்வாரும் ஊன்றியிருப்பது; அத்தைப்பற்ற (௮) "குறையல் பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பனிராமாநுசன்" என்று விசேஷித்து அங்கே மண்டியிருப்பர்.

(௯) "குன்றமொன்றெடுத்தேந்தி" (௧௦) குன்றமெடுத்து மழைதடுத்து" என்று தத்விஷயத்திலேயாயிற்று இவர் ஆதரித்துப்போருவது. (௧௧) "குன்றெடுத்தானிரை மேய்த்து அவை காத்தவெங் கூத்தாவோ" (௧௨) "காத்தவெங்கூத்தாவோ மலையேந்திக் கல்மாரிதன்னை" என்றாரிறே. ஆகையால் குன்றமெடுத்தானடியாயிற்று ஆழ்வார்களிருப்பது. அவர்களைச் சேர்ந்திறே எம்பெருமானார் தாமிருப்பது. ஏவம்விதரானவரை; (௧௩)"రామానుజస్య చరణౌ శరణం ప్రపద్యే" ராமாநுஜஸ்யசரணௌசரணம் ப்ரபத்யே" (௧௪)రామానుజ

(௧)
(௨) திருவாய்-௩-௫-௩.
(௩) அதிமா-ஸ்த்-௪௧.
(௪) திருவாய்-௭-௪-௧௧.
(௫) திருமொழி-௧௧-௮-௧௦.
(௬) ,, ௫-௭-௯.
(௭) ,, ௫-௮-௧.
(௮) இரா-நூ-௨.
(௯) திருமொ-௧௧-௧-௧.
(௧௦) ,, ௧௧-௨-௧.
(௧௧) திருவாய்-௭-௬-௨.
(௧௨) ,, ௭-௬-௩.
(௧௩) வை-ஸ்த-௧.
(௧௪) ர-ஸ்த-௧-௨.

பதச்சாயா· ராமாநுஜபதச்சாயா'' என்றிறே இராமாநுசன் தாள் பிடித்தார் படியிருப்பது. அவரைப்பிடித்தாராகிறார் - பட்டர். எம்பாரும், ஆழ்வானுமிறே அவர்க்கு ஆசார்யர்கள். பிடித்தாரைப் பற்றினாராகிறார் - இவர்களுக்கு சேஷபூதரானபட்டரை யாச்ரயித்த வேதாந்தி-நஞ்சீயர். இவ்வளவு மருளிச்செய்தது, ஸ்ரீமாதவஸமாச்ரயணம்ஹாதந்ரான நம்பிள்ளை துடக்கமானாரைக் காட்டுகிறது.

* சீமாதவனடிக் கன்புசெய்யும் தஞ்சத்தொருவனிறே. "பிடித்தார்பிடித்தார்" என்றாரிறே. (பிடித்தாரைப்பற்றி நின்றுந்திருவுடையோமாவது) - (க) "இராமாநுசனென்றன் சேமநிதி" என்னும்படியான எம்பெருமானாருடைய ஸம்பந்திபரம்பரையைப்பற்றி (நன்றும் திருவுடையோம்) விலக்ஷணமான ஐச்வர்யத்தையுடையோம்; அதாவது - (உ) சென்றொன்றிநின்ற கைங்கர்ய ச்ரீயையாதல், (௩) "ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதா ஸதாம்-ஸாஹி ஸ்ரீரம்ருதாஸதாம்" என்கிற ப்ரமாண ச்ரீயையாதல். (௪) "உறுபெருஞ்செல்வமும்." அன்றிக்கே, ப்ரமாதாக்களான ஆசார்யர்கள் திருவடிகளாகிற ஐச்வர்யமாகவுமாம். ஆகையாலே, இதுவே பரமார்த்தமென்னுமத்தை ஸங்கோசமற ஸர்வருமறியும்படி சொன்னோமென்னுதல்; இப்படி சொல்லுகையாலே இவர்களுக்கு ஒரு குறைகளுமில்லையென்னுதல்.

இப்பால் குருபரம்பரையின் கௌரவ்யதை எம்பெருமானாரடியாயிருக்கும், அவர்க்கு ஆழ்வாரடியாயிருக்கும். (நானிலத்திலெவ்வுயிராவது) - குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், என்கிற நாலுவகைப்பட்ட நிலமென்கை. பாலை,நாலிலும் நீர்மறுத்தகாலமுண்டாயிருக்கும், ஆகையாலே "நானிலம்" என்றது. ஸர்வாதிகாரமாகையாலே "நானிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்" என்றது. திருமலைமுதலான திவ்யதேசங்களும் அந்நிலங்களிலேயிறே யிருப்பது. அவ்வவதேசதநர்க்கெல்லாம் ஆசார்யஸம்பந்தமறியவேணுமிறே. ஆகையால் இவர்களுக்கு ஆத்மஹிதநிமித்தமாக ஒருகரைச்சல்படவேண்டாவென்றபடி. இத்தால், இயற்பாக்களுக்கெல்லாம் எம்பெருமானாரடியென்னுமர்த்தம்சொல்லிற்று.

(க) இரா-நூ-உக.
(உ) ௪-திரு-௬௧.
(௩)
(௪) இரா-நூ-௪௯.

க மாறன்.
ன மங்கைவேந்தன்
கள்பாணன்கோதை
தி வீதி
ழ்த்துவார்தம்
து மலர்ந்தபூவே.

முழுதுமாறு முலகமுய்ய) இனி மங்களாசாஸந
கள் திவ்யப்ரபந்தங்களின் இயலநுஸந்தாநத்து
லெழுந்தருளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை மங்களாசா
ஸ்ரீபாதபத்மங்கள் சிரஸாவாஹ்யமென்கிறார்.

ழிதொறு முலகமுய்ய) கல்பந்தோறும் கல்பக்
மான லோகத்திலுள்ளாருஜ்ஜீவிக்க. (க) "படைத்
தான் ன்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநமாமோவென்று
ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே அருளிச்செய்தாரிறே. (உ) "కల్పే కల్పే జాయ
మానః స్వమూర్త్యా - கல்பேகல்பேஜா நஸ் ஸ்வமூர்த்யா" என்று
வனவதரிக்குமாபோலே ப்ரபந்தாவதரணமுமுண்டாயிறே இரு
பது.

(உம்பர்களும் கேட்டுய்ய) (ந)* "மேலாத்தேவர்களும்" இத்தி
வ்யப்ரபந்தத்தைக்கேட்டு உஜ்ஜீவிக்க. (ச) "த்துயர்யுபி" என்றிறே
இருப்பது. அன்றிக்கே, (ரு) "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்று
நித்யஸூரிகளாகவுமாம். கீழ் "உலகம்" என்றது-(உலகமென்
பது உயர்ந்தோர்மாட்டு" என்ற ப்ரமேயத்தாலேயிறே, இவர் மங்
களாசாஸநம்பண்ணுவது. (எ) "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது"
(அ)*வாழ்த்தியவாயராயிறே அவர்கள் இருப்பது.(மாறன்)இத்யாதி
யாலே (௯)§"తేషామౌత్సుక్యమాలక్ష్య రామస్స్వాత్మనిశఙ్కితః। కృతా
ఞ్జలిర్వాచేదం ఋషింకులపతింతతః - தேஷாமௌத்ஸுக்யமாலக்ஷ்ய
ராமஸ்ஸ்வாத்மநிசங்கிதः।க்ருதாஞ்சலி ருவாசேதம் ருஷிம்குலபதிம்

(க) (௬) திவாகரம்.
) (எ) க - திரு - கச.
திருவாய்-க-க-அ. (அ) ந - திரு-கக.
ஹ்மஸூ-ச-ந-உரு. (௯) [காணவில்லை.
வாய்-கo-௬-௯க. § இ ஸ்லோகத்துக்கு இங்கு ஸந்தர்ப்பம்

ததீ'' மற்றை எழுவரும் ''பல
என்றிறே மங்களாசாஸநம்பண்
ணரானஉடையவரையும் சொன்
விகளும்ஸூசிதர்.

(க) ''ஆ[illegible]டாள் மதுரகவியாழ்
றிறே ஜீயருமருளிச்செய்தருளிற்று. அ
றன் மொழிக்குழற்கன்பை'' என்று ததீயமங்களாச
கட்டினார். (குலமுனிவன் கூறியநூலாவது) - ப்ர
ரான ராமாநுஜமுனி விஷயமாகச் சொன்ன நூ
மென்கை. அல்லது அவரருளிச்செய்ததாக
மில்லையிறே. குலமுனிவன் விஷயமாகக் கூ
படி. (ங) ''ஈன்கவிகளன்பால் மயல்கொண்டுவாழ்
சனை'' என்றிறே இவர் விஷயத்திலே மங்களாசாஸநமிரு

(ஒதிவீதிவாழியெனவரும் திரளைவாழ்த்துகையாவது) - மங்களாசாஸந விஷயமான திவ்யப்ரபந்தங்களை அப்படியே திருவீதியிலே யநுஸந்தித்து எழுந்தருளும். (ச) * இன்பமிகுபெருங்குழுவைக்கண்டு, (ரு) ''பொலிக பொலிக'' என்றும் (சு) ''நாத்தழும்பெ நாரணனென்றழைத்து மெய்தழும்பத்தொழுதேத்தி இன்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்துமென்னெஞ்சம்'' என்றும் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை. இப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணுமவர்கள் திருவடிகள், (எ[illegible]ன்னிக்கே) அவர்கள் வாசியறிந்து உகந்திருக்குமென்சென்னிக்கே. (செவ்விப்பூவே) இதுநிஶ்சயம். அமரர் சென்னிப்பூவானவவன் திருவடிகளன்று; அவனைவாழ்த்துவார்களை வாழ்த்துமவர்கள் திருவடிகளாயிற்று.

தலைக்குச்சூடும் மலர்ந்தபூவாலே. (எ) ''நம்தலைமிசையே பொங்கிய கீர்த்திஇராமாநுசனடிப்பூ'' என்னக்கடவதிறே. இதிலே ஆழ்வார்களெல்லாரையும் ஸஹபடிக்கையாலே, கீழ் சிறிது ஆழ்வார்கள் அவதரணஸ்த்தலம் அநுக்தமாயிருந்ததேயாகிலும் அவையும் அநுஸந்தேயம். மாறனவதரணஸ்த்தலத்தோடே மதுரகவிகளவதரணஸ்த்தலமும் அந்தர்ப்பூதம். (அ) ''சீராரும் வில்லிபுத்தூர் செல்

(க) உபதேசர-உக.
(உ) கண்ணி-கா.
(ங) இரா - நூ-சு.
(ச) பெருமாள்திரு-க-கo.
(ரு) திருவாய் [illegible] - உ-க.
(சு) பெருமாள்திரு° - உ-ச
(எ) இரா - நூ - கoஅ.
(அ) உபதேசரத்-ருரு.

நூற்றந்தாதி ப்ரதிபாத்யர் எம்பெருமானாரிறே; அதுதோன்ற திருவரங்கத்தமுதனாரிறே பெரிய பெருமாள் ஸந்நிதியில் சேர்த்தியிலே இயற்பா விண்ணப்பஞ்செய்து போருவது; "இராமாநுசன் றாள் பிடித்தார் பிடித்தார்" என்று இவரைச் சொல்லவுமாம். ஆத்தையிறே (௧) "இனியென்குறை நமக்கு எம்பெருமானார் திருநாமத்தால்" என்று தொடங்கி (௧) "தன் திருவரங்கத்தமுதாகிய புண்ணியனை" என்கிறது. (௧)

வாழி திருக்குருகூர் வாழி திருமழிசை
வாழி திருமல்லிவளநாடு—வாழி
சுழிபொறித்த நீர்ப்பொன்னித் தென்னரங்கன்றன்னை
வழிபறித்த வாளன் வலி.

இனி (௨) "ஆழ்வார்கள் வாழி யருளிச்செயல்வாழி" என்னுமாபோலே திவ்யப்ரபந்த வக்தாக்களான ஆழ்வார்களோடொபாதி அவர்கள் அவதாரணஸ்த்தலங்களும் மங்களாசாஸநத்துக்கு விஷயமென்கிறது, (வாழி திருக்குருகூர்வாழி திருமழிசையென்று). முதலில் (௩)"தாம்ரபர்ணீ நதீ-தாம்ரபர்ணீநதீ" என்று ப்ரதமோபாத்தமாகநம்மாழ்வார் அவதரணஸ்த்தலம்ஸூசிதமாகையாலே, இங்கும் ஆழ்வார்களையெல்லாம் அவயவபூதராகவுடைய நம்மாழ்வார் அவதரணஸ்த்தலத்தை முந்துறச்சொல்லுகிறது.

(வாழிதிருக்குருகூர்) திருக்குருகூர் வாழுகையாவது (௪) "நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்" என்றும், (௫) "குழாங்கொள் தென்குருகூர்" என்றும், (௬) "சயப்புகழார் பலர்வாழும் தடம்குருகூர்" என்றும் ஆழ்வாரைத் திருவடிதொழுகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீமாறு தொழியவேணுமென்றபடி.

(வாழிதிருமழிசை) அதாவது - (௭)* திருமழிசைப்பரன் வருமூரான திருமழிசை வளம்பதிவாழவேணுமென்கிறது. (௮) "உலகு தன்னை வைத்தெடுத்த பக்கத்தும் மாநீர்மழிசையே வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிது" என்னும்படி மஹீஸாரக்ஷேத்ரமுமாயிருக்கும்; அதை

(௧) இரா-நூ-௧௦௮. (௫) திருவாய்-௨-௩-௧௧.
(௨) உப-ரத்தி-௩. (௬) திருவாய்-௩-௪-௧௧.
(௩) பாகவ-௧௧. (௭) திருச்ச-வி-௧௦௮.
(௪) திருவாய்-௧௦-௮-௧௧. (௮) ,,

யாலே அந்தஸ்த்தலத்திலே பக்திஸாரருடைய ச்ரணாரவிந்தங்களிலே ப்ரவணராய் ஸேவித்துக்கொண்டு போருகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயோடே அந்தஸ்த்தலம் வாழவேணுமென்றபடி. (௧) *வகுளபூஷண பாஸ்கரரும், (௨) "ஞானமாகி நாயிறுகி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய பக்திஸாரரும் தக்ஷிணோத்தர திக்கில் அதிப்ரகாசராயிறேயிருப்பது. இப்படி ஜ்ஞாநவர்த்தக தேசிகாதிஷ்டிதமான தேசத்துக்கு அஜ்ஞராலே அநர்த்தம் வாராதொழிய வேணுமென்று ஆசாஸிக்கிறது. திருமழிசைப்பிரானுடைய அவதாரஸ்த்தலத்தைச் சொன்னபோதே அவர்க்குத்தேஸ்யரான முதலாழ்வார்கள் மூவருடைய அவதாரஸ்த்தலமான கச்சி மல்லை மாமயிலையும் அப்படி வாழவேணுமென்றபடி.

(வாழிதிருமல்லிவளநாடு) பெரியாழ்வாருடையவும் ஆழ்வார் திருமகளாருடையவும் திருவவதாரத்துக்குப் பாங்கான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையடுத்து அணித்தான நாடென்கை. மல்லிதன்னொடும் வில்லிபுத்தூரும் சேர்த்தியாயிறே யிருப்பது. அதுதான் (௩) "கோவிந்தன் குணம்பாடி" என்று (௪) *கோவிந்தன் குணம் பாடுவாருள்ளநாடிறே.

(வாழி சுழிபொறித்தநீர்ப் பொன்னித் தென்னரங்கன்தன்னை வழிபறித்தவாளன்வலி) நாநாவர்தங்களோடே கூடின ஜலஸம்ருத்தியாலே அருகுகின்ற பதார்த்தங்களை உள்ளே க்ரஸிக்குமதான திருப்பொன்னியாலே சூழப்பட்டு (௫) "புண்ணந்துழாமே பொருநீர்த் திருவரங்காவருளாய்" என்னும்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே ஜலப்ரக்ருதிகளையும் ஜயிப்பிக்குமவராய், இப்படி ஜலஸம்ருத்தியையுடைய கோயிலே தமக்கு நிரூபகமாம்படியான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் வயலாலிமணவாளராய் திருவாலியிலே திருமணம்புணர்ந்து திருவரசடியாக எழுந்தருள, அவரை வழிபறித்து அதின்பின்பு (௬) "வாள்வலியால்மந்திரம்கொள்மங்கையர்கோன்" என்னும்படி திருமந்த்ரத்தை அர்த்தஸஹிதமாக யறிந்தாரிறே; ஆகையாலவ்விடம் திருமணங்கொல்லையாயிற்று.

---

(௧) சடகோபாஷ்ட-௪. (௪) பெரி-திரு-௪-௬-அ.
(௨) திருச்ச-வி-௧௧௪. (௫) திருவிரு-௨அ.
(௩) நாய்ச்சி-திரு-அ-௩. (௬) திருமொ-தனி.

(க) * அரங்கத்துறையுமின்துணைவனையிறே வழிபறித்தது, எல்லார்க்கும் வழிகாட்டுமவரிறே. வழிபறித்தவாளன்வலிவாழ்கை யாகையாவது - (உ)"சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி" என்னுமாபோலே. இத்தால் தத்ரஸ்த்தரான ஆழ்வாரை யும் திருமணங்கொல்லையையும் நினைக்கிறது. தேசத்தை ஆசாஸிக் கிற ப்ரகரணமிறே. திருமந்த்ரார்த்தம் பெற்றஸ்த்தலமிறே ஜந்மதே சமாவது.

திருநாடுவாழி திருப்பொருநல்வாழி
திருநாட்டுத் தென் குருகூர்வாழி—திருநாட்டுச்
சிட்டத்தமர் வாழி வாழி சடகோபன்
இட்டத்தமிழ்ப்பாவிசை.

கீழே "வாழிதிருக்குருகூர்" என்றத்தை விஸ்தரேண நாட் டோடேகூட எல்லாவற்றையும் வாழ்த்துகிறது. (திருநாடுவாழி) என்று)

திருவழுதிவளநாட்டுக்கு "திருநாடு" என்றிறேதிருநாமம். "திருநாட்டுஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்" என்கிறே அத்தேசிகர்க்கு நிரூப கம். (ங) * தெளிவிசும்பு திருநாட்டோடு ஒப்புச்சொல்லுமத்தனை; ஆகையால் இதுவும் மேலைத்திருநாடுபோலே வாழவேணுமென்கி றது. (திருப்பொருநல்வாழி) அந்நாட்டை நலம்பெறுத்துகிறாரக ளிறே; (ச) * பொருநற்சங்கணிதுறைவன். விரஜையும்சுத்த ஸத்வ த்துக்கடியாயிருக்கும், இதுவும் சுத்த ஸ்வபாவர்சேரும் துறையை யுடைத்தாயிருக்கும். முக்தாகரமிறே; அவ்வாகரத்துக்குக் குலைத் தலின்றிக்கே ஸம்ருத்தமாய்ச் செல்லவேணும்.

இனி, (ரு) "வாய்ந்தவழுதிவளநாடன் மன்னுகுருகூர்ச்சட கோபன்" என்றும், (சா) "திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகூ ரென்றும்" என்றும் சொல்லுமாபோலே (திருநாட்டுத்தென்குரு கூர்வாழி) என்கிறது. வானாட்டில் (எ) * கண்ணன் விண்ணூர்போ லே (சா) * திருநாட்டுத் தென்குருகூர் நகரமும் ஸம்ருத்தமாய்ச் ச

(க) திருமொ-ரு-௭௬.
(உ) திருப்பாவை-உ௪.
(ங) திருவாய்-௯-௭-ரு.
(ச) திருவாய்-க௦-ங-கக.
(ரு) திருவாய்-ரு-௬-கக.
(சா) திருவாய்-தனி.
(எ) திருவிரு-௪௭.

ல்லவேணும். (திருநாட்டுச் சிட்டத்தமர்வாழி) திருநாட்டில் (க) *வானாட்டமரும் தெய்வத்தினம்போலே இந்தத் திருநாட்டில் சிஷ்டராயிருக்கும் (உ) * கேசவன்தமரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்; (௩) "இடந்தனது தமர்கள்கூட்டம்" என்றும் (ச) "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க தமியேற்கு" என்றுமிறே ஆழ்வாரும் ஆதரித்துப் போருவது; ஏவம்விதரானவர்களும் (ரு) "பொலிகபொலிக" என்னும்படி ஸம்ருத்தியோடே வாழவேணும்.

(வாழிசடகோபனிட்டத் தமிழ்ப்பாவிசை) அதாவது - (சா) "சடகோபன் பன்னியதமிழ்மாலை" என்னும்படி ஆழ்வாராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், சந்தோரூபமாய் (எ) "இசைமாலை" என்னும்படி காநத்தோடேகூடி மதுரமாயிருப்பதொன்றென்கை. இசையென்று-இசைக்கப்பட்டதாய், சப்தஸந்தர்ப்பத்தைச் சொன்னபடியாகவுமாம்; அன்றிக்கே, சிட்டத்தமர்க்கிட்ட தமிழ்நிலையாயிருக்கும் என்றாகவுமாம். எம்பெருமானுக்கு இட்டத்தமிழ்ப்பாவென்றாகவுமாம். "இட்டப்பாட்டுக் கேட்கப்போகிறோம்" என்றிறே திருக்குறுங்குடிநம்பியும் அருளிச்செய்துபோருவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே, இட்டதலை - இட்டுச்சொன்னத்தைச், சொல்லும் அந்தாதியென்றாகவுமாம். ஆக, எல்லாவற்றாலும், ஆழ்வாருளிச்செய்த தமிழ் அச்செவ்விமாறு தொழியவேணுமென்று சொல்லிற்று.

மங்கைநகர் வாழி வண்குறையலூர் வாழி
செங்கை யருள்மாரி சீர்வாழி—பொங்குபுனல்
மண்ணித்துறை வாழி வாழிபரகாலன்
எண்ணில் தமிழ்ப்பா விசை.

(மங்கைநகர்வாழி) கீழே "வழிபறித்தவாளன்வலி" என்றத்தை விஸ்தரிக்கிறது. பராங்குசர் தேசவைபவத்தை ஆசாஸித்தவநந்தரம் பரகாலன் தேசவைபவத்தை ஆசாஸிக்கிறது.

(மங்கைநகர்வாழி) என்று அதுவேநிரூபகமாம்படி திருமங்கையாழ்வாரென்றிறே திருநாமம். அது தான் குடிப்பேரிறே, (அ) "வாழி

(க) திருவிரு-உக. (ரு) திருவாய்-ரு-உ-க.
(உ) திருவாய்-உ-எ-க. (சா) திருவாய்-உ-எ-கக.
(௩) திருவாய்-அ-கo-அ. (எ) திருவாய்.
(ச) திருவாய்-அ-சo-க. (அ) முமுக்ஷுப்படி-தனி.

முடும்பையென்னும் மாநகரம்'' என்னுமாபோலே இப்போதும் மங்கைமடத்தையும் சிங்கப்பெருமாளையும் ஸேவிக்கலாயிருக்கும்(௧) "கலிகெழுமாடவீதி வயல்மங்கை மன்னுகலிகன்றி'' என்றும், (௨) "மன்னுமாமணிமாடமங்கை வேந்தன்'' என்றும் (௩) "வயல்மங்கை நகராளன்'' என்றும் தாமேயருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் அந்த ஸம்ருத்திமாறு தொழியவேணுமென்கிறது.(வண்குறையலூர்வாழி) அதுதான் அவதரணஸ்த்தலமிறே. திருவழுதிவளநாட்டுக்குத் திருக்குருகூர்போலே திருவாலிதிருநாட்டுக்குத் திருக்குறையலூரும்.

"திருவழுதிநாடுதாஸர்'' "திருவாலிநாடுதாஸர்'' என்றிறே அத்தேச நாமத்தை தேசிகர் நடத்திப்போருவது. அதுக்கு வண்மையாவது - அழகும் ஔதார்யமும்; ஆழ்வார் அவதரிக்கையாலே வந்த அழகும், ஆழ்வாரையுண்டாக்கின ஔதார்யமும்; (௪) "வண்குருகூர்'' என்னுமாபோலே. ஏவம்விதவைலக்ஷண்ய ஸ்த்தலமும் உத்தேஶ்யமாகையாலே வாழவேணுமென்கிறது. (செங்கையருள்மாரி சீர்வாழி) செங்கையாவது - சிவந்து அழகியதாய் உபகரிக்குமதாயிருக்கும்கை. உபயார்த்தத்தையும் வழங்குமதாயிறே திருக்கைதானிருப்பது. (௫) "செங்கையாளன்'' என்னக்கடவதிறே.

அன்றிக்கே கண்ணனை வழிபறிக்கைக்குக்கேடகமும் வாளுமுடைய கையாகவுமாம். (அருள்மாரி) (௬) * திருமாமகளால் அருள்மாரியிறே. (௭) " திருமாலாலருளப்பட்ட சடகோபன்'' என்னுமாபோலே தம்மை விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின (௮)*மழைக்கண் மடந்தையான(௯)*பங்கயத்தாள் திருவருள்போலேயிறே தாமும் அருளாலே திருமந்த்ரார்த்தத்தைச் சேதநர்க்குவர்ஷிப்பது. (௧௦) "நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே''(௧௧)"பாடுமின்'' (௧௨) "இருமின்'' (௧௩) "தொண்டீர் துஞ்சும்போதழைமின்'' என்றுயிற்று இவர்பரோபதேசமிருப்பது. அவர்க்குச் சீராவது-ஜ்ஞாநசக்தி வைராக்யாதி- கல்யாணகுணமாதல், கைங்கர்ய ஶ்ரீயாதல்.

---

(௧) திருமொழி-௧௧-௪-௧௦.
(௨) திருநெடு-௩௦.
(௩) திருமொழி-௬-௯-௯௦.
(௪) திருவாய்-௯-௭-௧௧.
(௫) திருமொழி-௧-௭-௧௦.
(௬) திருமொழி-௮-௬-௧௦.
(௭) திருவாய்-௮-௮-௧௧.
(௮) திரு-விரு-௫௨.
(௯) திருவாய்-௮-௨-௪.
(௧௦) திருமொழி-௬-௧௦-௬.
(௧௧) தி-மொ-௭-௩-௧௦.
(௧௨)
(௧௩) தி-மொ-௧-௧-௧௦.

வாசிககாயிகரூபமர்யிறே இவர் கைங்கர்ய மிருப்பது *அரங்கன்கூற (க) "మణిమణ్డపప్రకారాన్వద్ధేపర కాలకవిః - மணிமண்டப வப்ரக ளுந்வித்தேபரகாலகவி:" என்னக்கடவதிறே. (உ) "கொடிமதிள்கள் மாளிகை கோபுரங்கள் துன்னுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள்" என்று தாமே அருளிச்செய்தபடியே தலைக்கட்டினவராயிற்றிவர்தான். இந்தஶ்ரீ நித்யஶ்ரீயாய் நிலைநிற்கவேணுமென்கிறது "சீர் வாழி" என்று.

(பொங்குபுனல்மண்ணித் துறைவாழி) அதாவது-(ங) "துறை துறைதோறும் பொன்மணி சிதறும் தொகுதிரை மண்ணி" என்கிறபடியே (ச)* பொன்னும்பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் திருப்பொன்னியாற்றின் பிரிவாயிறே மண்ணியாறு தானிருப்பது. அது தான் திருக்குறையலூருக்குத் தெற்காயிருக்கும். (பொங்குபுனலாவது) - அதுதான் ஸமுத்ரகாமிநியாகையாலே அதில் நீர் தேங்கியிருக்கையாலும், உத்ரேகத்தை யுடைத்தாயிருக்கு மென்னுதல்; (ரு) "பொங்கு புனலுந்துமணி" என்று திருக்காவேரியின் பிரிவாகையாலும் அப்படி யிருக்குமென்னுதல். (சு) "மண்ணியல் நீர்தேங்கும் குறையலூர்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. (எ) *தங்கும் பொருநல் திருநகரியைப்போலேயாயிற்று திருமண்ணியும் திருக்குறையலூரும். (அ) "కావేరీవర్ధతాం కాలే-காவேரீ வர்த்ததாம்காலே" என்னுமாபோலே "பொங்குபுனல் மண்ணித்துறைவாழி" என்கிறது.

துறையென்று ஆற்றுத்துறையைச் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் திருவாலி திருநகரியில் நின்றும் திருநாங்கூருக்கு எழுந்தருளும் போது இழியுந்துறையாகையாலே அது தான் (கூ) "ஒண்துறை" என்னுமாபோலே ஆதரணீயமாயிருக்குமிறே. திருச்சங்கணித்துறை போலேயாயிற்று இதுவும். (பரகாலன் எண்ணில் தமிழ்ப்பாவிசையாவது) - (கo) "ప్రమాణంచ ప్రమేయంచ ప్రమాతారశ్చసాత్విகాః- జయ స్తుషిత్వారిష్టం సహాసర్వత్రసర్వదా- ப்ரமாணம்ச ப்ரமேயம்ச

* இது அநந்விதம்.
(க) ர-ஸ்த-க.
(உ) திருமொ-ங-௯o-அ.
(ங) தி-மொ-ச-கo-ச.
(ச) ,, ரு-க-கூ.
(ரு) திருமொ-ரு-கo-கூ.
(சு) உபதேசர.
(எ)
(அ) முக்தகம்.
(கூ)
(கo) ஶ்ருதப்ரகாசிகை.

ப்ரபாதாரஶ்சஸ்ர்த்விகா: । ஜயந்து க்ஷபிதாரிஷ்டம்ஸஹஸர்வத்ர ஸர்வதா" என்னுமாபோலே (க) "கொற்றவேல்பரகாலன்" என்றும், (உ) "மருவலர்த முடல்துணியவாள்வீசும் பரகாலன்" என்றும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்குமவராயிறே யிருப்பது.

(பரகாலன் எண்ணில் தமிழ்ப்பாவிசையாவது) - எண்ணிலே னைவிலையுண்டான தமிழ்ப்பாவிசை என்னுதல்; அதாவது - ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியருளின தமிழ்ப்பாவிசை யென்றபடி. அன்றிக்கே, எண்ணிலாத் தமிழ்ப்பாவிசை யென்றாகவுமாம். அங்ஙனு மன்றிக்கே அடிவரையாலே எண்ணப்பட்டதென்றுமாம். "இட்டத்தமிழ்ப்பாவிசை" "எண்ணில் தமிழ்ப்பாவிசை" என்கிற இரண்டுமந்தாதியும் அடிவரையும் சொல்லிற்றென்பர்கள். (எண்ணுத்தமிழ்ப்பாவிசை.) என்றபோது எல்லாராலு மெண்ணப் படுவதான தமிழ்ப்பாவிசை யென்றாகவுமாம்.

(தமிழ்ப்பாவிசையாவது) த்ராவிடரூபமான சந்தஸ்ஸாலே ஸந்தர்ப்பமான ப்ரபந்தமென்கை. (ங) "பாவளரும் தமிழ்மாலை" என்றும், (ச) "இன்றமிழின்னிசைமாலை" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இசையென்று-காநமாகவுமாம். மண்ணித்துறையென்று திருக்காவேரியின் ஏகதேசத்தைச் சொன்னது-திருக்காவேரிக்கு முபலக்ஷணமாய், அத்தீரவாஸிகளான திருப்பாணாழ்வார் கோயிலிலே பண்டியிருப்பாராய், (ரு) "தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பெறில்" என்று அதிலும் அத்யபிநிவிஷ்டராயாயிற்றுகுலசேகரப்பெருமாளிருப்பது. ஆகையாலே அவர்கள் அவதரண ஸ்த்தலமும் ஸூசிதம்.

வாழியரோ தென்குருகை வாழியரோ தென்புதுவை
வாழியரோ தென்குறையல் மாநகரம்—வாழியரோ
தக்கோர் பரவும் தடஞ்சூழ் பெரும்பூதூர்
முக்கோல் பிடித்த முனி.

இனி, ஜிஹ்ப்ரஸ்துதமான பராங்குச பரகால பட்டநாதயதிவராதிகளுடைய அவதரண ஸ்த்தலங்கள் அதிசயமாகவாழவேணுமென்கிறது. (வாழியரோ தென்குருகை என்று)

(க) திருமொ-ங-ச-கo. (ங) திருமொ-அ-க-கo.
(உ) திருமொ-ங-கூ-சo. (ச)
(ரு) பெருமாள்திரு-உ-உ.

தெற்குத்திக்கிலேயுண்டான திருநகரியானது வாழவேணும். ஆழ்வாருடையவும் பொலிந்துநின்ற பிரானுடையவும் ஸம்ருத்தியோடே நித்யமாய் வாழவேணும். (வாழியரோ தென்புதுவை) தெற்குத்திக்கிலேயான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸம்ருத்தி மாறாதொழியவேணும். வடபெருங்கோயிலுடையானும் ஆழ்வாரும் ஆண்டாளும் மன்னனாருங் கூடியிருக்கிற ஸம்ருத்தியிறே. (வாழியரோதென்குறையல் மாநகரம்) தென்குறையல் மாநகரமும் அப்படியே வாழவேணும். (மாநகரம்) திருமங்கை மன்னன் அவதாரத்துக்குத் தகுதியாயிருக்கை.

(வாழியரோ தக்கோர்பரவும் தடஞ்சூழ்பெரும்பூதூராவது)- (௧) "தாரார்மலர்க்கமலம்தடஞ்சூழ்ந்த" என்கிறபடியே பெரிய ஏரியாலே சூழப்பட்ட பெரும்பூதூரென்கை. (௨) "எம்பெருமானாராகிய பேரேரி" என்றும், (௩) "యతీన్ద్రాఖ్యపద్మాకరేన్ద్రమ్- யதீந்த்ராக்யபத்மாகரேந்த்ரம்" என்றும் அவரைச் சொல்லக் கடவதிறே. அதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை. ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாஸம்ருத்தியையுண்டாக்கு மூரிறே. பெரும்பூதூர் தாஸரென்றிறே பெரியோர்கள் பேரிட்டழைத்து ஆதரித்துப் போருவது. ஏவம்விதமான அத்தை அவதரணஸ்த்தலமாக வுடையவர். உடையவரவதாரத்தாலேயாயிற்று அவ்வூருக்குண்டான உயர்த்தி. (௪) "ஓங்குபுகழுடையவூர்" என்னக்கடவதிறே.

(முக்கோல்பிடித்த முனியாவது) (௫) "அறம் மூன்றுகால் குன்றுங்கால் முக்கோல்பிடித்து உலகில் ஊன்றும் காலாக்குமூதாம்நகர்" என்கிறபடியே, அவைதிகரான ஏகதண்டிகளை நிரஸிக்கைக்காக வைதிகோத்தமரென்னுமது தோற்ற த்ரிதண்டதாரணம் பண்ணி இராமாநுசமுனியென்னும் திருநாமத்தையுடையவரானவரென்கை. (௬) "త్రిదణ్డరూపధృగ్విప్రస్సాక్షాన్నారాయణస్స్మృతః- த்ரிதண்டரூபத்ருக்விப்ரஸ்ஸாக்ஷாந் நாராயணஸ்ம்ருதః" என்னக்கடவதிறே. அவர்தான் (௭) "ప్రమేయేనసహ శ్రీమాన్ వర్తతాం యతిశేఖరః- ப்ரமேயேநஸஹ ஸ்ரீமாந் வர்த்ததாம் யதிசேகரః" என்னும்

---

(௧) திருமொ-௬-௩-௧௦.
(௨)
(௩)
(௪)
(௫)
(௬)
(௭)

படி வாழவேணும். (க) "வாழியெதிராசன். வாழியெதிராசன்" என்றிறே தத்விஷயமங்களாசாஸநமிருப்பது.

மொழியைக்கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்சமுக் குறும்பாம்
குழியைக்கடக்கும் நங்கூரத்தாழ்வான்சரண் கூடியபின்.
பழியைக்கடத்து மிராமாநுசன் புகழ்பாடியல்லா
வழியைக்கடத்த லெனக் கினியாதும் வருத்தமன்றே.

இனி, உடையவர்க் கநந்தரம் ஆழ்வானை யநுஸந்திக்கிறது. அவரிறே, ப்ரதிகூல கோஷ்டியிலே சென்று வென்றவர். அவர்தான் சிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸீமாபூமியாய் அருளிச்செயலை யாதரித்துக்கொண்டு போருமவராயிறே யிருப்பது. அந்த ஏற்றமெல்லாம் தோற்ற அவர் தனியனையும் ஆசார்யர்கள்கூட்டி யநுஸந்தித்தார்கள். (மொழியைக் கடக்கும். பெரும்புகழான் இத்யாதி.)

இதினர்த்தத்தைப் பெரியஜீயர் செய்தருளின நூற்றந்தாதியுரையிலே யநுஸந்திப்பது.

நெஞ்சத்திருந்து நிரந்தரமாக நிரயத்துய்க்கும்.
வஞ்சக்குறும்பின் வகையறுத்தேன் மாயவாதியர்தாம்
அஞ்சப்பிறந்தவன் சீமாதவ னடிக்கன்புசெய்யும்
தஞ்சத்தொருவன் சரணம்புய மென்றலைக்கணிந்தே.

(நெஞ்சத்திருந் தித்யாதி) இந்நாலாயிரத்துக்கும் 'ப்ரவர்த்தகர் நம்பிள்ளையாகையாலே அவர் திருநாமத்தை யநுஸந்திக்கிறது. இதில் ஆழ்வான் குமாரரான பட்டர்ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்தவராயிறே நஞ்சீயர்தாமிருப்பது; அவர் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தவரிறே நம்பிள்ளை. அந்த ஸம்பந்தம் தோற்றச்சொல்லுகிறது (நெஞ்சத்திருந்து) என்று.

அதாவது - ப்ரத்யக் விஷயமான பகவத்விஷயத்தை யநுஸந்திக்கைக்குப்பரிகரமான மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாகவிருந்து; நிரந்தரமாக நெஞ்சத்திருந்தென்றபடி, (உ) "நெஞ்சமே நீணகராக விருந்த என் தஞ்சனே" என்னும்படி (ங) * நெஞ்சத்துப்பேராது நிற்கும் பெருமானை யநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இந்த்ரியங்கள் குடியேறி (ச) "மனமாளும் ஓரைவர் வன் குறும்பர்" என்னும்படி ஸ்வ

(க) ஆர்த்தி - க.
(உ) திருவாய் - ங - அ - உ.
(ங) ங-திரு - அச.
(ச) பெரியதிருவ - இச,

வசமாக மநஸ்ஸையிழுத்து விஷயங்களிலே மூட்டி மேல்நரகாநுப வம்பண்ணும்படியாயிறே ஆசைநடத்துவது. நிரந்தரமாக நியத்து ய்க்குமென்று மேலேகூட்டவுமாம். க்ருத்ரிமரான குறும்பர் செய்யு மத்தையாயிற்று இந்த்ரியங்கள் நடத்திப்போருவது. அப்படி இந்த் ரியவர்க்கத்துக்கு இரையிடாமல் அந்தக்குறும்பையறுத்தேன். (க) "முழுவேரரிந்த னன்யான்" என்னுமாபோலே.

அன்றிக்கே, (உ) "విద్యామదో ధనమద స్తృతీయోఽభిజనో మదః
வித்யாமதோ தநமதஸ்த்ருதீயோபிஜநோமத:" என்கிற முக்குறும்பா கவுமாம். இது எந்த ராஜகுலமாஹாத்ம்யத்தாலே யென்னில்; சொல்லுகிறதுமேல், (மாயவாதியர்தாமென்று). அதாவது - மாயாவாதி கள் மநம்கலங்கி யஞ்சும்படியாக வவதரித்த ஸ்ரீமாதவனென்னுதல்; க்ருத்ரிமவாதிகள் அஞ்சும்படி அவதரித்தவனென்னுதல். (மாயவா தியர்தாமஞ்சப்பிறந்தவன்) என்கிறத்தை மாதவனோடேகூட்டிதல், அடிக்கன்புசெய்யும் தஞ்சத்தொருவனோடேகூட்டிதல். (சீமாதவன டிக்கன்பு செய்கையாவது) - (௩) "முயல்கின்றேனுன்றன் மொய்க முற்கன்பையே" என்கிறபடியே திருவடிகளிலே நிரவதிக ப்ரேமத் தைப்பண்ணுமவரென்கை.

(தஞ்சத்தொருவனாகையாவது) - எல்லார்க்கும் தஞ்சமாயிருப் பாரொருவரென்கை. ஆத்மாக்களுக்குத் தஞ்சமான அருளிச்செய லின்ர்த்தத்தை உபகரித்தருளினவரிறே இவர்தான். (௪) "அந்தண னொருவன்" என்கிறவிடத்தில் வ்யாக்யாநத்தில் இவர் வைபவத்தை ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார். [சரணம்புயமென்றலைக்கணிந்து வஞ்சக்குறும்பின் வகையறுத்தேன்] பால்குடிக்க நோய்தீருமா போலே. (௫) "பாதபங்கயம் தலைக்கணியாய்" என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டாதே அணியப்பெற்று வஞ்சக்குறும்பின் வகையறுத்தேன். (௬) "பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி-பாதவிலச்சினைவைத் தான்பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே" என்னக்கடவதிறே. (சீமாதவன்) நஞ்சீயர். (அடிக்கன்பு செய்யுமவர்) நம்பிள்ளை. மாதவன் சிஷ்யரிறே.

ஊழிதொறு மூழிதொறு முலகமுய்ய
வும்பர்களும் கேட்டுய்ய வன்பினாலே

(க) திருவாய் உ-௬.
(உ) முக்தகம்.
(௩) கண்ணி - ௧௦.
(௪) திருமொ - ௫ - அ - அ.
(௫) திருவாய் - ௯ - உ - உ.
(௬) பெரியா - திரு - ௫ - ௩ - அ.